Kutup Yıldızı Şimdi Mekke Yolunu Gösteriyor

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LIMITED

Kutup Yıldızı Şimdi Mekke Yolunu Gösteriyor

(Nar Polarstjernen Vıser Veı Tıl Mekka)

Yazan:

Macit Benice

Mayıs, 2009

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LIMITED

Kutup Yıldızı Şimdi
Mekke Yolunu Gösteriyor

North Star Shows Now the Road to Mecca

By:

Macit Benice

Turkish Translation

First published in Turkey, 1993

Second edition (revised) published in Turkey, 2009

Published by:

Islam International Publications Limited "Islamabad"

Sheephatch Lane Tilford, Surrey GU 10 2 AQ

United Kingdom

Printed (in Turkey) by:

Baskı: Vesta Ofset Tel: 0212 445 7252

Mahmudbey Mh. Deve Kaldırım Cd. Gelincik Sk. No:6/4 Bağcılar

İstanbul, Türkiye

ISBN: 978-1-84880-283-4

İçindekiler

Önsöz

Bu küçük kitap, Sevgili Peygamberimizin (s.a.v.); **"Her kim namazımızı kılar, yüzünü kıblemize çevirir ve bizim kestiğimiz hayvanın etini yerse, o Müslüman'dır. O, Allah'ın ve Allah'ın Resulünün korumasındadır. Allah'ın korumasını (zimmetini) bozmayınız,"**[1] hadis-i şeriflerinin hikmetine dayanarak, yüzyıllar boyunca birlikte ve dayanışma içinde yaşayan, ancak daha sonra mezhep ve tarikat ayrılıklarına düşen Müslümanların birbiriyle çekişmeleri ve savaşmaları, birbirinden kopmaları, hatta birbirlerini kafir ilan etmeye varacak derecede kin ve nefret duygularına kapılmaları yanısıra, kıblesi Mekke olan, beş vakit namaz kılan, oruç tutan, zekat veren, Allah adıyla kesilen hayvan eti yiyen, Peygamberimizi her anışta ona selam gönderen, ancak hacca gitmek istedikleri halde, bulundukları İslam ülkesinin parlamento kararı ile Müslüman sayılmadıkları için hac izni alamayan, Şahadet Kelimesi'ni açıkça söylediklerinde tutuklanıp hapse atılan, malları ve mülkleri yağmalanıp ateşe verilen, katledilen, topraklarından sürülen ve mezarlarından cesetleri çıkarılan bir grup Müslüman'ın kısa bir hikayesini anlatmaktadır.

Yazarının tek amacı, uzun yıllar boyunca Norveç'te ve diğer ülkelerde yakından görüp tanıdığı ve dikkatle izlediği bu mazlum, fakat inançlarında son derece kararlı Müslümanları, tamamen kendi sözlü ve yazılı ifadelerine dayanarak tanıtmak ve böylece okuyucularını, yukarıdaki hadis-i şerifin hikmetinden yararlandırmaktır. Zira basınımızda zaman zaman bu Müslümanları tanıtmak amacı ile çıkan yazılar, hem gerçeklerden uzak ve yüzeysel, hem de Müslümanları birbirine düşürecek nitelikte ifadeler ve hükümler taşımaktadır.

[1] Sahih-i Buharî, Cilt I; Kitab-üs Salât,' Sayfa 56

Saray Bosna katliamı, insan hakları savunucusu Hıristiyan Batının, Müslümanların feryatları karşısındaki insanlık dışı suskunluğunu bir kez daha ortaya çıkarmış, aynı zamanda, Müslümanların mezhep ve tarikat kavgalarını bir yana bırakıp, yüzyıllar boyunca diğer din sahipleri ile nasıl hoşgörü, anlayış ve hatta dayanışma içine girmişlerse, mezhepleri ne olursa olsun kendi aralarında da birlik içinde hareket etmeleri gerektiğini, son derece trajik bir gerçekle vurgulamıştır.

Allah (c.c.) şüphesiz doğru yolda kardeşlik duygularıyla yürüyenlerin yardımcısıdır ve şüphesiz kendisine yönelenleri doğru yola sevkeder, aşırı gitmekten ve kötülüklerden korur,

O Allah'ki canlı ve cansız her şeyi yoktan var etti. Yine yok edecek ve sonra yeniden diriltecek ancak, O'dur. O'ndan başka tapılacak ilâh yoktur. Doğmamış, doğurulmamıştır. Ezelden beri vardır, ebediyete kadar var olacaktır. Geçmişte başlangıcı, gelecekte sonu yoktur. O'nun ilmi ve kudreti bütün evreni kaplamıştır. Bir şeyin olmasını istediği zaman sadece "ol" der ve istediği olur. O'nun izni olmadan hiç bir şey yapılamaz. O, bütün evrenin ve içindeki âlemlerin yaratıcısı geliştiricisi, yaşatıcısı, öğreticisi ve eğiticisidir. O, her şeyi bilendir. Her şey O'nun bilgisi içinde ve iradesi altında meydana gelir. Her şey O'na muhtaçtır. O, hiç bir şeye muhtaç değildir. Bir aileye ihtiyacı olduğunu ve bir oğlunun dünyaya geldiğini söylemek, O'nun büyüklüğüne ve sonsuz kudretine karşı söylenmiş ve neredeyse gökleri patlatacak, yeryüzünü parçalatacak kadar korkunç ve ağır bir sözdür. Gerçekten diri ve ölümsüz olan yalnız O'dur. Bütün mükemmellikler ve yücelikler O'nundur. Bütün övgüler O'nun içindir. En güzel isimler O'nundur. O Tek'tir, Bir'dir. Eşi ve benzeri yoktur, O En Büyüktür. Biz, O yüce'ye sığınır, O'ndan yardım dileriz.

Ankara, Eylül 1993

BİSMİLLÂHİRRAHMANİRRAHİM

(Esirgeyen ve Bağışlayan Allah'ın Adı İle)

Giriş

Bir Norveçli Müslümanlığı Savunuyor

1968 yılında Norveç'te, bir fabrikada mühendis olarak çalışıyordum. Bir gün eşim, elindeki gazeteyi bana uzatarak, “Bak” dedi, “bir Norveç'li Müslümanlığı savunuyor.” Merakla gazeteyi aldım. Bu, orada en çok okunan Aftenposten gazetesiydi. Gazetenin 20 Ocak 1968 tarihli hafta sonu ekinde, yazı işleri müdürüne gönderilen okuyucu mektuplarının birinde aynen şöyle yazılıydı:

Sayın Müdür,

Herald Stene Dehlin (makalenin yazarı), gazetenizin 52 no'lu ekinde yayınlanan “Harmageddon'da Yeni Yıl başlıklı makalesinde, “İslam, bu acayip din karışımı, bugün 200-300 milyonluk bir topluluk üzerindeki kuvvetli etkisini sürdürmektedir.” diye yazmış. Ona göre İslâm, dinlerin bir karışımı imiş. Bu tabii onun görüşü! Biz Müslümanlar için İslâm, bu makalede kullanılan kelimenin nefret verici anlamı ile “din karışımı” değildir, İslam’ın, diğer dinlerle ortak yönleri vardır. Çünkü diğer dinler, dinin gelişme aşamalarında hazırlık mâhiyetinde zaman zaman vahiy yolu ile ortaya çıkmış, İslâm dini ile bu gelişme tamamlanmış ve İslam, son ve mükemmel din olmuştur.

Ayrıca, Müslümanların sayısı 200-300 milyon değildir. UNESCO'nun son (1966) yıllığına göre, bizler 666 milyonuz. Bunun yaklaşık yüz milyonda biri Norveç'te yaşamaktadır.

Saygılarımla.

Truls Bölstad

İslam'ı, alçaltıcı ifadelerle okuyucularına yanlış olarak tanıtan Norveç'li bir yazara, yine Norveç'li bir okuyucu, gereken cevabı vererek, gerçek bir Müslüman duyarlılığı gösteriyor, ne kadar incindiğini de, “dinlerin karışımı” deyimini nefretle karşıladığını belirterek ifade ediyordu. Bu okuyucu sıradan bir Müslüman olamazdı. Hıristiyan bir toplumda yetişmiş, sonra İslâm’ı kendine din olarak seçmiş, kültürlü ve bilinçli biri olmalıydı. Onunla tanışmak için şiddetli bir istek duydum. Adresi gazetede yayınlanmamıştı ama herhalde yazı işlerinde vardı.

Oturdum, bu okuyucuya bir mektup yazdım. Mektubu bir zarf içine koydum ve bu zarfı da başka bir zarf içine koyarak gazetenin yazı işleri müdürüne yolladım ve kendisinden, ekli mektubumu Truls Bölstad isimli okuyucuya iletmesini rica ettim.

Bir kaç hafta sonra Norveç'li okuyucudan mektup geldi. Mektubu, Norveç'in oldukça kuzeyinden, kış günleri güneşin 4 ay hiç doğmadığı, Lakselv isimli küçük bir deniz kasabasından postalanmıştı. Oradaki ortaokulda öğretmenlik yapıyordu. Henüz 14 yaşında bir öğrenci iken, ayağı kırılmış okulun revirinde 4 ay yatmıştı. Yanındaki yatak arkadaşından aldığı bir kitaptan İslam dinine ait bilgileri edinmiş ve 16 yaşında Müslüman olmuştu. Sonra Oslo Üniversitesinde Norveç dili ve karşılaştırmalı dinler tarihi okumuştu. Aylarca mektuplaştık. Onun derin İslâm bilgisi, alçak gönüllülüğü ve içtenliği beni çok etkilemişti. Mektuplarında Peygamberimizi her anışta “peace be upon him” (s.a.v.), (yani üzerine selâm olsun) diye yazıyordu. “Elhamdülillah eşim de evlendikten sonra Müslüman oldu” diyordu. Biri kız, biri oğlan iki çocukları vardı. İçki içmiyorlar, namaz kılıyorlar, oruç tutuyorlardı.

Gecelerin 4 ay sürdüğü bu kasabada namaz vakitlerini, güneşin doğup battığı en yakın şehirdeki vakitlere göre ayarlıyorlardı. Onları, kasabanın Hıristiyan halkından ayıran en çarpıcı özellik, komşuları ve arkadaşları ziyarete geldiklerinde özellikle Cumartesi geceleri misafirlerine içki ikram etmemeleri idi. Norveç'te misafire içki ikram etmemek adeta ayıp sayılır ve bir

süre sonra ziyaret edenler azalır. Nitekim onlara gelenler de gittikçe azalmış, Cumartesi akşamları kimse gelmez olmuştu. En büyük sıkıntıları, kendilerini kasabanın küçük toplumundan yalıtılmış hissetmeleriydi. Kasabanın papazı ortaokulda çocuklara Norveç dili üzerine ders veren öğretmenin Müslüman olduğunu öğrenince mahalli gazeteye bir demeç verip, *"İçimizde kuzu postuna bürünmüş bir kurt yaşıyor ve biz, yavrularımızı bu kurda emanet ediyoruz"* diyerek bütün kasaba halkını kışkırtınca, artık bu genç Müslüman karı kocaya kimse, selâm bile vermez olmuştu. Tabii haklarında ilgili makamlara da şikâyette bulunmuşlardı. Aslında, bana anlattığına göre ders verirken asla İslâm propagandası yapmıyordu. Ancak, onun Müslüman olduğunu duyan öğrenciler sınıfta ona Müslümanlık hakkında sorular sorunca, sadece bu soruları cevaplıyordu. Ancak, anayasanın ikinci maddesinde devletin dininin "Hıristiyan Lüteriyen" olduğu yazılı Norveç'te bir kasaba papazının Müslüman bir ortaokul öğretmenini "kuzular arasında kurt"a benzetmesi ve kasaba halkının onları dışlaması normaldi.

Karların erimesini, okulların kapanmasını ve bu genç Müslüman Norveçli din kardeşlerimiz ile tanışmayı sabırsızlıkla bekliyordum. Eşim, *"göreceksin, bunlar içine kapanık hippi kılıklı kişilerdir. Buralarda ancak böyleleri din değiştirir."* diyordu. Ben de içimden, eli-ayağı düzgün, ailece konuşabileceğimiz birileri olsun, diye adeta dua ediyordum.

Nihayet Haziran ayı geldi; Oslo'da karlar tamamen eridi; okullar kapandı. Bir gün fabrikadaki telefonum çaldı. Evet, Oslo'ya gelmişlerdi.

Kapımız çalındığında heyecanla koşup açtım. Karşımda tipik Norveç'li genç bir karı koca vardı. Sarışın, güler yüzlü genç bir adam, "Selamün Aleyküm! Ben Truls Bölstad, eşim Ann Marlin" diyerek kendilerini tanıttı. Bu ilk karşılaşmamızda hemen kaynaştık. Onların içtenliği bizi çok etkiledi. İki Müslüman aile olarak ebediyete kadar sürecek olan din ve ahiret kardeşliğimiz işte böyle başladı.

İslâm: Canlı Olan Tek Din

Truls BÖLSTAD (Müslüman adı ile Nur AHMED) bir mektubunda, kendisinin genellikle Hanefi yolunu izleyen, ancak Hazret-i İsa'nın (a.s.) gökten inişi, Mehdi ve Mesih'in gelişi hakkında farklı inanışları bulunan bir cemaate bağlı olduğunu yazmıştı. Oslo'ya geldiğinde bunun üzerinde konuştuk. Bana İngilizce bazı kitap ve broşürler verdi. Müslümanlığı o kadar tabii ve içten, o kadar gösterişsiz ve kararlı idi ki, onun Norveç'teki, kendisi dâhil, 6 kişilik cemaatini yakından tanımak, bizlerden hangi hususlarda farklı olduklarını öğrenmek istedim. Her buluşmamızda konumuz İslâm oldu. Pikniğe gittiğimizde, balık avladığımızda bile, onun daima Allah ile birlikte olduğunu sık sık çevresinden kopuşu ve uzağa bakışları ile adeta hissediyordum.

Bir gün, kendisini çok etkileyen bir olayı şöyle anlattı:

"Henüz yeni Müslüman olmuştum. Gazetelere ilân veriyor ve İslamiyet hakkında bilgi edinmek isteyenlerin beni telefonla aramalarını rica ediyordum. Telefon edenlerin sorularını da, bildiğim kadarı ile cevaplamağa çalışıyordum. Yine bir gün, bir genç telefon etti. Ertesi gün bir kafeteryada buluşup tanışmak ve İslam dini üzerinde konuşmak üzere anlaştık. Her zamanki gibi, o gece tedirgin olarak yattım, çünkü yeni Müslüman olmuştum. İslâm dini hakkında geniş bilgim yoktu. Bazı soruları cevaplamakta zorluk çekebilirdim. Bu endişe ile yatmış ve uyumuştum, o gece bir rüya gördüm. Rüyamda açılan bir kitaptan bazı satırlar okumuştum. Okuduğumu hatırlıyordum ama üzerinde durmadım. Bazı dini bilgilerdi.

Ertesi gün, kararlaştırdığımız gibi, bana telefon eden gençle kafeteryada buluştuk. Konuşurken birden, bana sorduğu bir sorunun cevabının, rüyamda okuduğum kitapta olduğunu hatırladım. Çok heyecanlanmıştım. Bu rüyayı görmeseydim, o soruyu cevaplamam mümkün değildi. Bu olay beni çok etkilemiştir. Bu gün tam olarak inanıyorum ki, Allah (c.c.) ile bağlantı kur-

mak için tek yol İslâm'dır. Canlı olan, yaşayan tek din, İslâm dinidir. Bir din insana, yaratıcısı ile bağlantı kurduramıyorsa, duaları daima karşılıksız kalıyor, yaratıcısının yardımı er ya da geç gelmiyorsa, o din ölüdür. O dinde tutulan yol, yanlış yoldur. Bağlantı kuran yol değildir."

Mekke Yolunu Gösteren Kutup Yıldızı

Nur Ahmed'in (Norveç'li adı ile Trüls Bölstad'ın) bu anlattıkları beni de heyecanlandırmıştı. Daha biz orada iken Norveç radyosunda 20 dakikalık bir konuşma yapmış, İslâm dini hakkında Norveç vatandaşlarına açıklamalarda bulunmuştu. Daha doğrusu İslâm'ı Norveç'te yaymak için her yola başvuruyordu; Anayasasının 2. Maddesine göre, devlet dini Hıristiyan “Lüteriyen”(Lüterci) olarak belirlenmiş, yani resmî bir dini bulunan, devletçe finanse edilen kiliseleri ile devletten maaş alan papazları ile, okullarında din dersleri ile teokratik bir ülke olan Norveç'te, bir Müslüman Norveçli’nin radyoda 20 dakika İslâm dinini anlatması nasıl gerçekleşmişti? Şüphesiz Allah'ın yardımı ile. Programdan sonra radyo yönetimi, dinleyicilerden gelen sert tepkilere hedef olmuş, bazı dinleyiciler de gazetelere alaylı protesto mektupları yazmıştı.

Daha sonra, Aftenposten gazetesinin 14 Eylül 1968 tarihli eki olan A-Magazinet'de Nur Ahmed'in ailesi ile birlikte yapılan uzun bir röportajı yayınlandı. Müslüman Norveçli karı-kocanın kırda namaz kılarken çekilen fotoğrafları yayınlandı. 23.11.1971 tarihli Arbeiderbladet gazetesinin Cumartesi ekinde, “Kutup Yıldızı şimdi Mekke Yolunu Gösteriyor” başlıklı röportajda ise, “Kaç karınız var, sorabilir miyim?” diyen gazeteciye, bu Norveç'li Müslüman kardeşimiz, bakın nasıl karşılık vermiş:

“Sadece bir. Toplumumuzda erkekler dört kadınla evlenebilirler. Ancak şu şartların tamamen yerine getirilmesi gerekir: Bu durum bulunduğunuz ülkenin kanunlarına uygun olmalıdır. Kadınlar buna razı olmalıdır. Erkek bütün eşlerinin geçimini ve ihtiyaçlarını eşit olarak karşılayabilmelidir.”

Bu röportajı yapan ve adı Torill Fretheim olan kadın gazeteci, zeki, sempatik ve son derece kibar ve alçak gönüllü olan bu ilk Norveç'li Müslüman’ın inancındaki kararlılık, içtenlik ve cevaplarındaki sadelik karşısında onu okuyucularına

Polarstjernen **(Kutup Yıldızı)** olarak tanıtmaktan kendini alamamış, ona bu ismi verirken, ona, Norveç'in kuzeyinde gecelerin dört ay sürdüğü bir kasabadan bütün Norveç halkına, sabit bir inançla daima tek bir yönü (Mekke Yönünü) gösteren bir kutup yıldızı sıfatını yakıştırmıştı.

Helge Dehlin isminde bir başka gazeteci ise, İslâm ülkelerinin çoğunda kadınların niçin cahil ve toplum içinde zayıf olduklarını sorduğunda, Nur Ahmed, Etiyopya'yı örnek göstererek İslâm'dan 6 yüzyıl önce Hıristiyan olan bu ülkede de durumun aynı olduğunu belirtmiş, İslâm dininin kadına bütün haklarını verdiğini açıklamıştı.

Nur Ahmed kardeşimiz biz orada iken, kendi gibi 5 Norveç'liyi daha Müslüman yapmıştı. *"Cemaatimiz biraz daha büyüsün devletten yardım isteyeceğim"* diyordu. Yasalara göre Norveç teokratik (dinî) bir devlet olmasına rağmen, diğer dinlere mensup toplulukların kurduğu dini derneklere, cemaatlerinin büyüklüğüne göre belirlenen miktarlarda para yardımı yapılıyordu. Ancak önce, Norveç yetkililerinin İslâmiyet'i ayrı bir din olarak kabul etmesi gerekiyordu. İşte Norveçli Nur Ahmed (Truls Bölstad), Hıristiyanlığın her türlü mezhebine ve Asya'nın Budizm, Brahmanizm, Hinduizm gibi her türlü din ve mezheplerine mensup topluluklarını resmen tanıyan ve bunlara yardım eden Norveç yasalarının, İslâmiyet'i din olarak kabul etmemesini bir türlü hazmedemiyor, her yolu deneyerek İslâm'ı tanıtmaya çalışıyordu. Allah'ın ona yardımı olmasaydı, herhalde ne radyoda konuşabilir, ne de gazetelerde röportajları yayınlanabilirdi. Güzel ahlakı, kültürü ve sabrı ile karşısındakini etkiliyor ve sonuç alıyordu. Resmi makamların, kilisenin ve her Avrupa ülkesinde kolayca bulunabilen aşırı dindarların ve din adamlarının kışkırtması sonucu, onun bir öğretmen olarak, 12 (derece) lik Kutup Dairesinin üzerinde Lapon ve Eskimolar arasında bile görev yapmasının artık mümkün olamayacağı belli olmuştu. Usulen Oslo'ya naklini istedi, ama bunun gerçekleşmeyeceğini bildiği için istifa etti ve Öğretmenler Sendika-

sı'nda görev aldı. Esas amacı, İslâm'a daha iyi hizmet etmek için Oslo'ya yerleşmekti.

Kutup Yıldızı İle Konuşmalar

Oslo'da hemen her hafta sonu buluşuyor, ailece konuşuyor, karşılıklı ziyaretler ve gezintiler yapıyorduk. Ona peşpeşe birçok sorular soruyordum. Aldığım cevaplardan bazılarını çok iyi hatırlıyor ve bana yazdıklarını, verdiği kitapları saklıyorum.

- Bir mektubunda “Ben sizlerden biraz farklı Müslümanım” diyordun. Bunu açıklar mısın?

- Ben Müslüman Ahmediye Cemaatine katıldım. Diğer Müslümanlar gibi Peygamberimize (s.a.v) indirilen Kur’ân-ı Kerim ile dinimizin tamamlandığına, artık başka bir ilâhi kitap gelmeyeceğine, başka bir şeriat getiren veya şimdiki şeriatı değiştiren bir peygamberin artık bir daha ortaya çıkmayacağına inanıyorum. Ancak zaman zaman Allah, Müslümanların inançlarını tazelemek, dinde reform adı altında sapıklıklara, gevşemelere veya aşırılıklara düşen Müslümanları Peygamberimizin (s.a.v.) zamanındaki gerçek İslam yoluna sokmak için, seçkin kullarına görev verdiğine de inanıyorum. Nitekim Hadis kitaplarında, her yüzyılda büyük bir din adamının, İslami deyimi ile müceddid’in[2], ayrıca Kıyamete yakın Mehdi ve Mesih'in geleceği birçok muteber hadis kitaplarında belirtildiği gibi, müjdelenmiştir. Şeriat, yani dini hükümler tamamlanmıştır; ama vahiy devam etmektedir.

- Vahiy devam edince, şeriatta değişiklikler olmaz mı?

- Hayır. Vahiy, Allah'ın görevlendirdiği kuluna (meselâ yüzyılın müceddidine), rüya yolu ile veya keşf (görüntü) yolu ile veya ses vasıtası ile tebliğ ettiği emir ve talimat olabilir. Bu, değişen zaman ve şartların gerektirdiği ilâhi müdahaleden ve uyarıdan ibarettir. Allah, kullarını hiç bir zaman başıboş bırakmamıştır.. Onun sev-

---

[2] İmanı tazeleyici demektir (Ebu Davud, Kitab-ül Fiten)

gili kulları, şehitler, veliler, keramet sahipleri her zaman ve her yerde faaliyet halindedirler. Her yüz yılda büyük bir din adamı (müceddid, İslah edici, yüzyılın yorumcusu ve örnek Müslüman'ı) daima gelmiştir ve gelecektir. Ben, "vahiy devam ediyor ve edecektir" derken bunu kasdediyorum. Yoksa Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.), bizler için en güzel örnektir, en büyük Peygamberdir. O'nun gibisi bir daha asla gelmeyecektir. Ama onu kendisine örnek alan ve aynen, Allah'ın yardımı ile onun yolundan giden; insanların, kendisine baktıkça, kendisini dinledikçe, Allah'a ve Peygamberine daha kuvvetle inandığı din adamları elbette gelmiştir ve gelecektir. Bir Hadis-i Şerif'te, Müslümanlar arasından çıkacak bazı keramet sahiplerinin mertebelerinin, İsrail Peygamberlerine eşit olduğu belirtilmiştir.

- Peki, 20. yüzyılın müceddidi kimdir?

- Cemaatimizin kurucusu Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleridir.

- Niçin?

- Çünkü Hadis-i Şeriflerde rivayet edildiği gibi Hicri 1400 yılı tamamlanınca ortaya çıkmış, Mesih ve Mehdi olduğunu ilân etmiştir.

- Hem Mesih, hem Mehdi olarak mı?

- Evet. Buhari, Kitab-ül Enbiya, Nüzul-ü İsa Bin Meryem Bölümü'nde ve Müsned 2. Cilt 5, sayfa 411'de Mesih ve Mehdi'nin aynı kişi olduğu yazılıdır.

İbni Mâce'de de İsa dışında Mehdi olmadığı belirtilmiştir. Muhiddin Arabî de, Fütuhat-ı Mekkiye isimli eserinde Mehdi ve Mesih'in aynı kişi olduğu yazılıdır.

İbni Mâce'de de İsa dışında Mehdi olmadığı belirtilmiştir. Muhiddin Arabî de, Fütuhat-ı Mekkiye isimli ese-

rinde Mehdi ve Mesih'in aynı kişi olacağını açıklamıştır.

- Fakat Hadis-i Şerifler'de Mesih'ten Meryem oğlu İsa diye bahsediliyor?

- Evet, ama Hazret-i İsa'nın fiziksel olarak, yani bedenen geleceğine inanmak gerçekte Kur'ân-ı Kerim'e aykırıdır. Âli İmran Sûresinin 144. ayetinde Yüce Allah (c.c.):

"...Ondan önce nice peygamberler geldi geçti. O (Muhammed (s.a.v.)) ölürse veya öldürülürse siz geriye dönüp kaçacak mısınız?"

diyerek inananları uyardığına göre Hazret'i İsa da ölmüştür.

Nitekim Allah (c.c.), Maide Suresi'nin 117 nolu ayetindeki *"**teveffeyteni**"* kelimesi ile onun ölümünü bizzat bize bildirmektedir.

Buhari, Cilt 2, Menakib-i Ebubekir Bölümü'nde yazıldığına göre; Peygamberimizin vefatını duyunca buna inanamayan ve büyük bir acı ve şaşkınlık içinde paniğe kapılan Müslümanlar'ın karşısına çıkan Ebubekir, *"İçinizden kim Muhammed (s.a.v.)'e tapıyorsa, bilsin ki Muhammed (s.a.v.) ölmüştür. Ve içinizden kim Allah'a tapıyorsa, bilsin ki Allah yaşıyor ve ölümsüzdür"* diyerek onları sakinleştirmiş, Peygamber'in öldüğüne inanamayanların başında gelen ve adeta şuurunu kaybeden Hz. Ömer (r.a.), Hz.Ebubekir'in (r.a.) bu konuşması üzerine gerçeği anlamış, elinde kılıcı ile titreyerek yere çökmüş ve hüngür hüngür ağlamıştır. Sahabeden hiç biri, bu sırada ortaya çıkıp Hz.İsa'nın göğe çekildiğini ve ölmediğini ileri sürerek, Peygamberlerin en üstünü olan Hz. Muhammed'in (s.a.v.) nasıl da ölmüş olabileceğini

tartışmamıştır, çünkü sahabede Hz. İsa'nın (a.s.) bedenen göğe çekildiği fikri ve inancı yoktu.

- Ama Hadis-i Şerif'lerde Meryem Oğlu İsa'nın geleceği bildiriliyor.

- Bizzat Allah, Hz.İsa'nın öldüğünü bildirdiğine göre Hadis-i Şerif'leri yorumlamak gerekir. Ben inanıyorum ki, beklenen Mesih, Hz. İsa'yı manen temsil etmeli ve onu bekleyen Hıristiyanlara, hatta Krişna'yı bekleyen Hindulara ve Hz. İsa'yı inkâr eden Musevi'lere de hitap ederek, onları İslâm dinine davet eden biri olmalıdır. Nitekim Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri Hindistan'da bunu yapmış, İslâm'a karşı olanlarla sözlü ve yazılı olarak tartışmış, 80 kadar eser yazmış, Allah'ın izni ile birçok keramet göstermiştir.

- Sudan'da bir Mehdi çıktığını ve sömürgeci İngilizlere karşı cihat açtığını biliyoruz. Ama biz bu Mehdi'yi hiç duymadık.

- Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in mesajı bu güne kadar size ulaştırılmamış olabilir. Halen yeryüzünde, Sevgili Peygamberimiz Muhammed'in (s.a.v.) mübarek ismini bile işitmeyen, onun mesajını henüz almayan milyonlarca insan var.

- Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in gerçek Mesih ve Mehdi olduğuna dair ileri sürülen deliller nelerdir?

- Birinci delil, hemen hemen bütün İslâm âlimlerince, hadislere dayandırılarak,14. Hicri yüzyıl sona ermeden geleceği bildirilen Mehdi'nin gerçekten tam zamanında ortaya çıkmış olması, ikinci delil, Mehdi'nin gelişi ile aynı yılın Ramazan ayı içinde hem güneşin hem de ayın tutulmuş olmasıdır. Bu iki delil için, En-Necmüs Sakip, Cilt 2, Sayfa 209 ve Sünen-i Dar Kutni, Sayfa 188'i gösterebiliriz. Gerçekten Hicri 1311 (Milâdi 1894) yılın-

da Ramazan'ın 13. Perşembe günü akşamı ay tutulmuş, aynı Ramazan'ın 28. Cuma günü sabahı güneş tutulmuştur. Buna dair Hadis-i Şerif'te, bu olayın, gökyüzü ve yeryüzünün kuruluşundan beri, aynı Ramazan ayı içinde hiç vuku bulmamış bir olay ve Mehdi'nin gelişine dair iki işaret olacağı kaydedilmiştir.

Bu olayın gerçekleştiği tarihten 5 yıl önce, yani Milâdi 1889 yılında, Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri, her taraftan İslâm'a ve Müslümanlara yapılan saldırılar karşısında, İslâm'ın en ateşli ve korkusuz savunucusu olarak ortaya atılmış ve İslâm'da Ahmediye Hareketini başlatmış bulunuyordu. Bu tarihlerde yazdığı ve esas amacı İslâm'ı savunmak olan Berahin-i Ahmediye (Ahmediye Delilleri) isimli 4 ciltlik büyük eseri ile İslâm dışı dinlerin (özellikle Hıristiyanlığın) geçersizliğini ve İslâm dininin mükemmelliğini, sağlam ve mantıki esaslarını son derece inandırıcı bir üslûpla ortaya koymuş ve bütün İslâm düşmanlarına kalemiyle, meydan okuyarak onları kendi dinlerini savunmaya ve Berahin-i Ahmediye'de yer alan delillerin sadece beşte birini kendi dinleri adına ortaya koyana büyük bir para ödülü verileceğini ilân etmişti. Bütün Hindistan, bu kitabın ünü ile çalkalanmış, ancak Berahin-i Ahmediye'ye doğru dürüst cevap veren bir din adamı çıkmamıştı. O zamana kadar kendini savunmakdan âciz olan İslâmiyet, artık rakip dinlere karşı hücuma geçmiş, keskin bir kılıç gibi tepelerine inmiş, onları geri çekilmek zorunda bırakmıştır.

Üçüncü delil, yine bir Hadis-i Şerife göre[3], Mehdi'nin, Hıristiyanlığın sembolü olan "haç'ı kırması"dır ki, Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri, derin keşif ve araştırmalar yaparak, Hazret-i İsa'nın, bütün Hıristi-

[3] Sahih-i Buhari, kitap Bad-ül Halk, Bölüm Nüzul-ü İsa bin Meryem

yan'ların, hatta onu çarmıha geren Yahudiler'in inandığı gibi, çarmıhta öldürülmediğini, Allah'ın yardımı ile Yahudiler'in elinden kurtulduktan sonra, İncillerde belirtildiği gibi havarileriyle vedâlaşarak, İsrail'in kaybolan kabilelerini bulmak ve gerçek İncil mesajını onlara da iletmek için Doğu'ya seyahat ettiğini; orada, Babil Hükümdarı'nın zulmünden kaçarak Keşmir dağlarına ve Afganistan'a yerleşen Yahudi'leri bulduğunu ve oraya yerleşerek 120 yaşına kadar yaşadığını, orada vefat ettiğini ve Keşmir'in bugünkü merkezi olan Srinigar şehrinde toprağa verildiğini, kuvvetli delillerle ortaya çıkarmıştır. Hatta Hazret-i İsa'nın bu şehirdeki türbesini de bularak "Jesus in India" (İsa Hindistan'da) isimli kitabına konu olan makalelerle bunu bütün dünyaya ilân etmiştir. Bu keşif, zamanında Hıristiyanlık dünyasında büyük yankı yaptı. Çeşitli kilise yetkilileri, bu türbede kazı ve araştırma yapmak istediler. Bugün bile bu isteklerini, sürdürmektedirler. Ancak İslâm geleneği, bu türbeye bu şekilde müdahale edilmesine izin vermemektedir. Türbe bugün de saygı ile ziyaret edilmekte, yöre halkına sorulduğunda "Burada 2000 yıl önce Batı'dan gelen Yoz Asaf isminde bir Şehzade Nebi (Prens Peygamber) yatmaktadır" diye cevap alınmaktadır. Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri bu keşfi ile haçı kırmış olmaktadır. Çünkü bugün Hıristiyanlığı temsil eden haç, Hz. İsa'nın Cuma günü çarmıha gerilip öldürüldüğü ve üç gün sonra (Pazartesi günü) dirilerek göğe yükseldiği ve Allah'ın sağ tarafında tahta oturduğu inancınının sembolüdür, Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri, yazdığı "Mesih Hindistan'da" isimli kitabında akli ve belgesel deliller ileri sürerek, işte bu inancın sembolü olan haçı kırmıştır. Yoksa, başka dinlere son derece saygılı ve hoşgörülü bir tutum izleyen, başta sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) olmak üzere bütün İslâm büyüklerinin uydukları Allah buyruğuna aykırı olarak, Meh-

di'nin kiliseler üzerindeki madeni haçları parçalaması asla düşünülmemelidir.

Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri'nin yazdığı eserler ve sağlığında Allah'ın (c.c.) izni ile gösterdiği birçok kerametler, onun iddiasının delilleridir. Hicrî 1400 yılı gelmiş geçmiş, ondan başka kimse Vâdedilen Mesih ve Mehdi'lik iddiasında bulunmamıştır.

- Gösterdiği kerametlerden bir örnek verir misin?

- Size, onun Amerika'lı evanjelist bir papaz ile yaptığı "dua düellosu"nu anlatayım. Çok ilginçtir. Dünya basınında yer alan bu söz ve dua düellosu (İslâmi deyimi ile mübahale) onun iddiasında ne derece kararlı olduğunu ve Allah'a ne kadar güvendiğini göstermesi bakımından İslâm tarihinde ender rastlanan bir olaydır ve zamanında başta Amerika ve Hindistan olmak üzere bütün dünyada büyük yankılar yapmış; ona inanan ve onun cemaatine katılanların inançlarını kuvvetlendirmiştir.

Alexander Dowie ismindeki bu papaz, Avustralya'dan göçüp Amerika'ya yerleştikten sonra vaaz etmeye başlamış, 1901'de *"Mesih'in birinci gelişini İlyas müjdelemişti, ikinci gelişini ben müjdeliyorum"* diyerek, kendisini İlyas Peygambere benzetmiş, bir miktar arazi satın alarak, Zion isminde bir kasaba kurmuş ve Hz.İsa'nın (a.s.) bu kasabaya ineceğini ilân etmişti. Diğer birçok papaz gibi o da İslâm dini ve İslâm'ın Yüce Peygamberi hakkında çirkin konuşmalar yapıyor ve İslâm'ın kökünü kazıyacağını ilan ediyordu. Kendisine inanan ve kurduğu kiliseye kaydını yaptıranların sayısı yüz bini bulmuştu. Sağlığı yerindeydi; topladığı bağışlarla zengin bir din imparatorluğu kurmuştu. Her vesile ile Müslümanlara çatıyor: Peygamberimizin (s.a.v.) bir sahtekâr olduğunu (Hâşâ!), İslâm dininin esas amacının kadınlara hakaret ederek bütün haklarını ellerinden al-

mak olduğunu, bundan dolayı bu dini, insanlık adına yeryüzünden silip atmanın zamanının geldiğini, bunun için kendi kurduğu ve Zion adını verdiği şehirden başlattığı zionizm hareketinin desteklenerek Kudüs'ten İslâm bayrağının indirilmesi zamanının geldiğini ilân ediyordu.

O yıllarda Hazreti İsa'nın (a.s.) ikinci gelişi, bilhassa Amerika'da çok tartışılan bir konu idi. Papaz Dowie'ye kulak veren ve Mesih'in ikinci gelişinde onu yakından görmek isteyen birçok zengin, büyük paralar harcayarak Zion kasabasında ev yaptırmak için arsa satın almışlardı. Papaz Dowie, bu kasabada taçsız bir kral gibi hüküm sürüyor, Hıristiyan ülkelere vaizler gönderiyor, İslâm dinine karşı duyduğu nefreti, iğrenç küfürlerle ortaya koyuyor, News of Healing (şifa haberleri) adı altında yayınladığı gazetesinde, Haç ile Hilâl arasındaki en son savaşın yaklaştığını bildiriyordu.

Kendisini "ikinci İlyas" olarak isimlendiren Dowie, 1902'de yayınladığı bir kehanet (!) ile Müslümanlar'ın Hıristiyanlığı kabul etmedikleri takdirde ölüm ve felâketle karşılaşacaklarını ilân etti. Bu haber Hindistan'a ulaşınca, Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri bildiri yayınlayarak İslâmiyet'in son din olarak güzelliklerini ve üstünlüğünü, kendisinin İslâm'ı savunmak ve yeniden canlandırmak için bizzat Allah (c.c.) tarafından görevlendirildiğini, bundan dolayı papaz Dowie'nin dünya Müslümanları hakkında ölüm ve felâket haberi veren kehanetler savurması için bir sebep bulunmadığını açıkladı ve Allah'ın kimin tarafını tuttuğunun belli olması için, Papaz'ı bir dua düellosu'na davet etti. Her iki taraf dua edecekti ve Allah kimin yanında olduğunu gösterecekti. 1902'de yayımlanan bu meydan okuma, yaklaşık kırk gazetede yayınlanarak, Avrupa ve Amerika'daki milyonlarca insana duyurulmuş oldu. Papaz Dowie, bu-

na cevap vermedi; fakat 14 Şubat 1903'te kendi gazetesinde şu duayı yayınladı: “Tanrıya dua ediyorum: İslâmiyet kısa zamanda yeryüzünden kalksın. Tanrım, bu duamı kabul et. Tanrım, İslâmiyet’i yok et.”

5 Ağustos 1903’te ise şunu yayınladı: *“Zion’un eli insanlığın yüz karasını (İslâmiyet'i) ortadan kaldıracaktır.”*
Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri, bunun üzerine ikinci bir bildiri yayınladı ve kendisinin, Allah'ın bir olduğu inancını takviye etmek ve O'na ortaklık (Şirk) koşanların girişimlerine son vermek için bizzat Allah tarafından görevlendirildiğini tekrarladı ve *“Dowie'nin Zion'u için felâket mukadderdir (kaçınılmazdır)”* dedi. Papaza cevap vermesi için yedi ay süre tanıyordu. Bildirinin sonunda ise şöyle dua etmişti*: “Yarabbi! Dowie'nin sahtekârlığını ve yalancılığını az zamanda herkese duyur.”*

Bu ikinci bildiri Batı'da geniş ölçüde yayınlandı ve heyecan yarattı. Milyonlarca Hıristiyan, bu dua düellosunu merak ve heyecanla izlemeye ve Papaz Dowie'den cevap beklemeye başlamıştı. Gazetecilerle birlikte herkes Dowie'ye, bu sahtekâr Hintli Mesih'e niçin cevap vermediğini soruyordu. Dowie, küstah ve alaycı bir ifadeyle şöyle konuşuyordu: *“Hindistan'da budala Müslüman bir Mesih var. Bu zat, İsa Mesih'in Keşmir'de gömülü olduğunu birçok defa bana yazdı. Herkes ona niçin cevap vermediğimi benden soruyor. Böyle sivrisinek bozuntusu adamlara cevap vereceğimi mi sanıyorsunuz? Onları ayağımın altında ezip gebertmek benim için zor bir şey değil. Fakat bu sivrisineklere uçup canlarını kurtarmaları için bir fırsat veriyorum.”* Papaz Dowie'nin “Budala Müslüman Mesih” diye bahsettiği Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri, bir açıklama yaparak, Allah'ın kendisine Dowie'nin sonunu bildirdiğini

açıkladı ve bunu şöyle ilân etti: *"Dowie, düelloyu kabul etsin veya etmesin, ben henüz hayatta iken, o sefalet içinde ölecek. Zion, mutlaka yıkılacak."*

Dowie, 1903 yılının Aralık ayında, kendisine bir melek göründüğünü ve düşmanlarının mağlup olacağını müjdelediğini beyan ederek, açıkça düelloyu kabul ettiğini ilân etmiş oldu.

Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri, Dowie'nin bu son beyanından sonra hiç bir şey yazmadı ve Yüce Allah'ın Kur'ân-ı Kerim'de *"Onların beklediği gibi, sen de bekle"* buyruğuna uyarak beklemeye başladı.

Yüce Rabbimiz'in (c.c.) bir ismi de, *"Essâbur"* yani *"en sabırlı olan"*dır. Acıyan ve bağışlayan sıfatlarından dolayı kullarını hemen cezalandırmaz; sabreder, tövbe için fırsat verir, sonra da yalancı, sahtekâr ve zâlimleri, hiç beklemedikleri bir zamanda pençesini indirerek sımsıkı yakalar. Bakınız O'nun İlâhi pençesi, Allah'ın (c.c.) gerçek Müslüman Mesih'ini ayağının altına alıp bir sinek gibi ezmek isteyen sahtekâr Dowie'nin tepesine nasıl indi:

Yüce Allah (c.c.) onu, önce ayaklarından yakaladı. Ona bir felç indirerek, ayakları ile sinek dahi ezemez hale getirdi.

Evanjelist papazların çoğu gibi, Dowie de, Hazret-i İsa'nın manevî yardımı ile hastalara şifa dağıttığını söylüyor *"sağlık benim özel mucizemdir"* diyerek, elinin bir teması ile hastaları iyileştirdiğini iddia ediyordu. Şimdi kendisi hastaydı. Felç her tarafına inmişti. Ona inananlar şaşırmıştı. Başkalarını iyileştirdiğini iddia eden Dowie'nin kendisine bir faydası yoktu. Kilise işlerini sekreterine bırakmıştı.

Felçlilere iyi geldiği söylenen bir adaya gidince, kiliseyi yönetenler hesapları incelerken, Dowie'nin 1,5 milyon dolarlık parayı zimmetine geçirdiğini hayretle gördüler. O zamana kadar herkese kapalı tuttuğu odalarda birçok şarap şişesi buldular. Dowie'nin karısı onun çok içki içtiğini, zengin bir dul kadınla ilişkisi olduğunu açıklayınca, şaşkınlık büyük bir kızgınlığa ve nefrete dönüştü. Müritleri onu ve kilisesini terketmeye başladılar. Yüz bine ulaşan taraftarlarından ancak iki yüz kadarı ona sadık kalmıştı. Bir gün son bir gayretle, her tarafındaki yaraları sargılarla sarılmış olarak, bu sadık müritlerinin karşısına çıktı; isminin Jerry olduğunu, bir gece önce Şeytan'la savaştığını, bir generalinin bu savaşta öldüğünü, kendisinin de yaralandığını söyledi. Onu son bir defa dinleyenler anladılar: Dowie çıldırmıştı ve kalan bu son müritler de onu terkettiler.

Dowie'nin çok sevdiği kızı, üzüntüsünden kendini yaktı. Karısı ondan boşandı. Oğlu da onu terketti, karısından boşandı ve o da, bir evlat sahibi olamadan öldü. Müritlerine içkiyi yasak eden, İslâm dinini birden fazla kadınla evliliğe izin verdiği için daima lanetleyen Papaz Dowie'nin çok içki içtiği ve zengin dul bir kadınla evlenebilmek için birden fazla kadınla evliliği meşru göstermeğe başladığı, bizzat karısı tarafından açıklanmıştı. Ayrıca kasabadaki bazı kızlara çok pahalı hediyeler aldığı da ortaya çıkarılmıştı. Galeyana gelen taraftarlar ona telgraflar çekerek, onu müsriflik, riyakârlık, yalancılık ve kötü huylulukla itham edip oybirliği ile görevinden azlettiler.

Papaz John Alexander Dowie, 8 Mart 1904 tarihinde sefalet ve acılar içinde kıvranarak, gözden düşmüş ve herkes tarafından terkedilmiş olarak öldü. Ölürken yatağının başucunda sadece dört kişi vardı. Bu dört kişi

de, ailesinden veya yakınlarından değildi. Terekesinin değeri otuz dolar kadardı.

Chicago Tribune gazetesi, 10 Mart 1904 de Dowie'nin ölümünü şöyle açıklıyordu: *"Kendi kendini peygamber ilan eden bu insan, tam bir terkedilmişlik ve şerefsizlik içinde öldü. Ölüm döşeğinde yakınlarından hiç biri yoktu."*

14 Mart 1904 tarihli The Independent gazetesinde editör şöyle yorum yapmıştı: *"Dowie dinî açıdan olduğu kadar maddi açıdan da doruğa ulaşmıştı. Ancak çok geçmeden toprağın tozunu yaladı, oğlu, karısı ve kilisesi tarafından terkedildi."*

23 Haziran 1904 tarihli Boston Herald gazetesi, Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretlerinin büyük bir fotoğrafını yayınlayarak şöyle başlık attı: *"Great is Mirza Gulam Ahmad, The Messiah, foretold pathetic end of Dovie."* Bu cümlenin edebî yazı dilinde anlamı şudur: *"Mesih Mirza Gulam Ahmed (a.s.) büyüklüğünü gösterdi. Dowie'nin acıklı sonunu önceden bildirmişti."*

Papaz Dowie'nin büyük bir ihtişamla kurduğu Zion kasabası, ölümünden sonra terkedildi ve kısa zamanda harabeye dönüştü.

Bütün dünyanın gözü önünde meydana gelen bu olaylar, özellikle Hıristiyan âlemini büyük ölçüde etkiledi. Dua düellosunun azameti karşısında, laik düşünceli yazarlar bile, *"Indian fakeer indeed won the dual" yani, "Hintli fakir gerçekten düelloyu kazandı"* şeklinde yazılar yazmak gereğini duydular.

İslâmî deyimi ile mübahale, yani karşılıklı dua hakkında, Kur'ân-ı Kerim'de bizzat Allah (c.c.) tarafından Peygamberimiz'e (s.a.v.) şöyle buyrulmuştur:

“Sana gelen ilimden sonra kim seninle tartışmaya kalkarsa de ki: “Gelin, oğullarımızı oğullarınızı, kadınlarımızı, kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım ve sonra içtenlikle dua edelim de, Allah'ın lanetinin yalancıların üstüne olmasını dileyelim.”[4]

İşte Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri bu âyetteki ilâhi buyruğa uyarak, Papaz Dowie ile mübahale (daha doğrusu düelloya) girişmiş, kendisi Dowie'den 15 yaş daha büyük olduğu halde ve Hindistan gibi birçok bulaşıcı ve öldürücü hastalıkların yaygın ve tedavi metotlarının çok ilkel olduğu bir ülkede yaşadığı halde, Dowie'nin kendisinden önce ve sefalet içinde öleceğini, hem de bir süre belirterek, önceden haber vermişti. Ayrıca, bu bilginin, beklenen Mesih ve Mehdi olarak kendisine Allah (c.c.) tarafından verildiğini de bütün dünyaya ilan etmişti ve Allah'ın laneti, ilâhî bir pençe olarak Dowie'nin tepesine inmişti.

15 Haziran 1904 tarihli Truth Seeker (Gerçek Arayıcısı) isimli gazetede, bu büyük düello şöyle yorumlanıyordu: *“Dünyaya geri gelen İlyas'ı (Dowie'yi kastediyor) bir mukavemet yarışına davet etmek, Vadedilen Mesih (Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'i kastediyor) için tehlikeli bir girişim gibi görünüyordu. Çünkü meydan okuyan Vadedilen Mesih, rakibinden on beş yaş büyüktü ve salgın hastalıklar ile kıtlıkların hüküm sürdüğü bir ülkede onun, rakibinden daha çok yaşaması ihtimali zayıftı. Lakin yarışın sonunda Ahmed kazandı.”*

Bu olay, İslâm dininin gerçek bir din olduğunun ve İslamiyet'in dışında kurtuluş olmadığının çok açık ve çarpıcı bir göstergesidir.

- Bu düello, yani mübahale metodu bu gün de kullanılı-

[4] Âl-i İmran (3) Suresi, ayet 62

yor mu?

- Evet. Hem de yaygın olarak. Cemaatimizin imamları ve İslâm tebliğ etmek üzere yetiştirilmiş elemanları, özellikle Afrika'daki Hıristiyan misyonerlerini sık sık böyle düelloya davet ederler. Amerikalı Papaz Dowie gibi, Hazret-i İsa adına hastaları iyileştirdiklerini iddia edenlere, *"Siz 20 hasta getirin. Bunların içinden istediğiniz 10 hastayı da siz seçin ve bunlar için dua edin. Geri kalan 10 hasta için de biz dua edelim. Allah kimin duasını kabul edecek, görelim"* diyerek haber gönderirler. Bu davet yerel gazetelerde de yayınlanınca, halk merakla Hıristiyan papazların cevabını beklemeğe başlar. Papazlar genellikle daveti kabul edemezler ve halkın gözünden düşerler. Biz de İslam'ın mesajını onlara daha kolay ulaştırırız. Bu yolla çok kişiyi kazanmışızdır. Afrika'da İslâm hızla ilerliyor. Aynı daveti bir kere de, İsveç'te Uppsala'da Dünya Kiliseler Birliği toplantısı sırasında yaptık. Gazeteler de yazdı. Hiç bir papaz, bu düelloya yanaşmadı.

Bugünkü cemaat liderimiz Mirza Tahir Ahmed Hazretleri[5] de, Ahmedi Müslümanları gayri Müslim sayan kanunları en sert şekilde uygulayan Pakistan lideri Ziya-ül Hak'ı uyarmış, tövbe ederek tutumunu değiştirmesini istemiş, bir cevap alamayınca, 5 Ağustos 1990'da bir Cuma hutbesinde, Ziya'nın en geç bir yıl içinde sonunun geleceğini, bu yolda Allah'tan işaret aldığını açıkça ilân etmişti. Gazeteler bu haberi İngiltere'de yayınladılar. 17 Ağustos 1990'da Ziya-ül Hak'ın uçağı, havada esrarengiz bir şekilde parçalandı. Bunun gibi birçok mucizevî kehanet ve düello olayları vardır.

[5] Eserin yayınlandığı 2009 yılında Cemaatin lideri ve Vadedilen Mesih'in Halifesi, Mirza Masrur Ahmed Hazretleridir.

Mesîh ve Mehdi'nin Vadedilen Oğlu

Nur Ahmed, bir gün, hafta sonunda Kopenhag'a gitmemizi teklif etti. Cemaatin o zamanki lideri, Ahmedi Müslümanların kendi deyimleri ile Halifet-ül Mesih (Mesih'in Halifesi), Kopenhag camiini ziyaret edecek ve oradaki cemaatle sohbet edecekti. O zaman henüz Oslo'da bir cami yoktu.

> - Onunla tanışmanı ve onun nurlu yüzünü görmeni isterim. Çok etkileyici, dedi.
>
> Sonra bir hatırasını nakletti:
>
> - Bir gün camide namaza durmak üzereydik. Cemaatten bazı Pakistanlı'lar namaz kılarken başımı örtmemi istediler. Yanımda bir takke yoktu. Bana, Pakistanlılar'ın giydiği kuzu derisi (astragan) bir kalpak verdiler. Ben de bunu başıma geçirmek istemedim. Bu, Pakistanlıların milli kıyafet sembolü gibiydi. Ben ise Norveç'li bir Müslümandım. İslam evrensel olan tek dindi ve kıyafetle sınırlandırılmamalıydı. İtirazımın onları incittiğini anladım. *"Huzur'a*[6] *soralım. O giy derse giyeceğim"* dedim. Huzur'a soruldu. O da, *"Bırakın, istediği gibi namaz kılsın"* dedi.

Nur Ahmed bunu anlatmakla, İslam'da şekilciliğe yer olmadığına, bununla birlikte, İslam'ın üstün özelliklerinden biri olan, Emir'e yani toplum liderine itaate de güzel bir örnek vermiş ve Huzur'a derin bağlılığını da ifade etmiş oluyordu.

Bir hafta sonu Oslo'dan Kopenhag'a vapurla gidiş-gelişi, yol masraflarını, çalıştığım fabrikadaki gece mesailerini ve izin durumumu düşünerek, Nur Ahmed'in cemaat lideriyle tanışma teklifine olumlu cevap veremedim.

---

[6] Nur Ahmet, Ahmediye Cemaatinin bütün mensupları gibi, Cemaat liderini Huzur diyerek anıyordu

Yıllar sonra, Türkiye'ye döndüğümde, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yayınları arasında yer *alan "Kur'ân-ı Kerim'in Tetkikine ve Araştırmasına Giriş"*[7] ve *"İslâmiyet ve Yeni Dünya Düzeni"*[8] isimli tercüme eserleri okuduğumda, bir hafta sonunda, iki gecelik bir vapur yolculuğunu göze alamadığıma ve o zamanki Cemaat lideri ile tanışma fırsatını kaçırdığıma çok üzülmüşümdür. Her iki eseri İngilizce'den Türkçe'ye çeviren Şinasi Hasan Siber ile İzmir'de tanıştığımızda, bana şöyle dediğini hatırlıyorum:

Kur'ân-ı Kerim'in Tetkikine ve Araştırmasına Giriş öyle büyük bir eserdir ki, onu okuyan ve aslen Musevi olan... Niksel[9] isimli bir dostum,

> **-** Bu eser, İslamiyet'in doğruluğunu o kadar inandırıcı delil ve yorumlarla açıklamaktadır ki, kanaatimce, Tevrat ve İncil'in bu günkü savunucularına en büyük darbeyi vurmuştur. dedi.

Bu dostum daha sonra bana Müslüman olduğunu açıklamıştır.

Nur Ahmed, bana "Invitation" (davet) isimli bir kitap verdi ve yazarını, şöyle takdim etti:

> **-** Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed Hazretleri bu kitabın da yazarıdır. Cemaatimizin kurucusu olan Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretlerinin Vadedilen Oğlu ve ikinci halifesidir. Onun dünyaya geleceği ve İslam'a büyük hizmetlerde bulunacağı önceden ilan edilmişti. Şöyle ki, İslam'da Ahmediye Hareketini başlatan, Mesih ve Mehdi olduğunu ilan eden Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Hazretleri, 1886'da Allah'ın kendisine üstün mezi-

---

[7] Cemaatimizin II. Halifesi Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed tarafından yazılmış eser.

[8] Cemaatimizin II. Halifesi Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed tarafından yazılmış diğer bir eser.

[9] Selanikli olan bu zâtın ismi zannederim Ziya idi. Ama soyadının Niksel olduğuna eminim. Zira soyadı, Selanik'in **nik** ve **sel**'inden alınmıştı.

yetli bir oğul vadettiğini bildiren bir risale yayınladı. 1889'da, Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed Hazretleri doğdu. Gerçekten çok üstün nitelikleri ve yetenekleri olan etrafında sevgi, hayranlık ve saygı uyandıran bu oğul, 23 yaşında Hacca gitti. Mesih ve Mehdi'nin 1908'de ölümünden sonra cemaat lideri olarak seçilen Mevlana Nureddin Hazretleri'nin ölümü üzerine, 1914'de 25 yaşında iken yeni lider olarak seçildi ve tam 52 yıl İslam'a hizmet etti. Pek çok eser yazdı; camiler ve okullar inşa ettirdi. Londra'da ilk cami ve eğitim merkezi 1914'de onun zamanında inşa edilmiştir. Konuşma, yazma, İslam adına meydan okuma; İslam'ın tanıtımı, öğretimi ve savunulması amacı ile yeni kuruluşlar tesis etmede gerçekten Allah ona yardım ediyor ve ilahi vaadini yerine getiriyordu. Bunun için ona, Vadedilen Oğul denmişti. Onun en büyük eserlerinden birisi 10 cilt ve 7000 sayfalık Tefsir-i Kebir'dir(32).

Kur'ân-ı Kerim onun zamanında İngilizce, Almanca ve Fransızca'dan başka Svahili, Fanti, Luganda, Kikiyu ve Yoruba gibi Afrika dillerine, Rusça'ya ve Endonezca gibi birçok dile çevrilmiş, Pakistan'ın kuruluş mücadelesinde, Hindistan'daki Müslüman liderlere önderlik ederek maddi ve manevi katkılarda bulunmuş, Keşmir'de ezilen Müslümanların kurtuluşu için büyük çabalar sarfetmiştir. New World Order (Yeni Dünya Düzeni) isimli eseri, Birleşmiş Milletler'ce bir isim altında, bütün dünya ülkeleri için sosyal ve ekonomik, hatta politik yönden gelişmesini hedef alan bir ana planın hazırlanmasında ilham kaynağı olmuştur. Onun Afrika'da sömürgeci Hıristiyan misyonerlerin pençesine düşmüş, masum putperest halkına ulaştırdığı Müslüman din adamları (Batılıların deyimi ile İslâm Misyonerleri) Allah'ın yardımı ile mucizeler göstermiş, Kunta Kinte'lerin milyonlarca torununu sömürgecilerin kiliselerinden kurtararak dedelerinin camileri içinde korumaya almıştır.

Onun zamanında Kurân-ı Kerim, Gana'da en çok konuşulan Fanti diline çevrilmiş, yalnız bu Afrika ülkesinde 200'den fazla cami, okul ve sağlık merkezi inşa edilmiştir. Telaşlanan Hıristiyan dünyasının endişelerini, Gana Üniversite Koleji (University College of Ghana) Profesörlerinden J.A.Price, Manchester Guardiân gazetesinde, “Afrikada İslam” başlıklı bir makalesinde şöyle dile getirmiştir:

“Bu Hareket (İslâm'da Ahmediye Hareketi) Hıristiyan ve Putperestleri Müslüman yaparak Altın Sahilinde hızla büyüyor. Aynı şekilde İngiliz Batı Afrika'sında da, yuvarlanan bir kartopu nasıl çığa dönüşüyorsa, Ahmediye Hareketi de, orta öğretim seviyesine kadar iyi bir eğitim veren kuruluşları, sağlam ve olumlu sosyal kalkınma programları ile gözle görülen başarılı bir misyonerlik faaliyeti halinde çığ gibi büyümektedir.”

Profesör Alfred Guillaume, 1954'de basılan, İslâm(81) isimli kitabının 126. sayfasında Ahmedi Müslümanların inançlarını yaymada fevkalade başarılı olduklarını, Güney Doğu Asya'da ve Afrika'da binlerce Hıristiyan’ı Müslüman yaptıklarını, cemaatlerine girenlerin bir milyona ulaştığı iddiasının doğru olabileceğini belirtmektedir. Ahmedi Müslümanların sayısı bugün 10 milyonu aşmıştır.

Tanınmış Doğubilimci H.A.R.Gibb, Mohammadanism isimli kitabının 186-187. sayfasında, İslâm'da Ahmediye (Kadiyanî) Kolu'nun, Doğu Hint Adaları ile Doğu, Batı ve Güney Afrika'da Hıristiyan misyonerlerin karşısında faal bir hasım olarak İslamî misyonerlik hareketleriyle göze çarptığını belirtmiştir;

Hareketin bir çığ gibi büyüyüp gelişmesi Vadedilen Oğul döneminin en belirgin göstergesidir.

- İslâm'da Ahmediye Hareketi'nin İngilizler’ce finanse

edilerek desteklendiği söyleniyor, yazılıyor.

- Tamamen uydurmadır. Pakistan'ın kuruluşuna en büyük katkıyı yapan cemaatlerin arasında Ahmedi Müslümanlar önde gelir. Ahmediye Hareketi, Hâzreti İsa'nın (a.s.) bütün peygamberler gibi öldüğünü ilan ederek onu gökten toprağa indirip gömmüş, yani haçı kırmıştır. Şimdi, ünlü Doğubilimci Gibb'in dediği gibi, Hıristiyan misyonerlerin karşısına bir savunucu gibi değil, daima hücum da bulunan bir düşman gibi dikilmiştir.

- Ahmedi Müslümanların cihadı reddettikleri de yazılıyor.

- Bu da tamamen uydurmadır. Ahmedi Müslümanlar cihadı, Kur'ân-ı Kerim'de Allah'ın buyurduğu gibi anlamakta ve uygulamaktadırlar. Pakistan'ın kuruluşunda İngilizler'e karşı silah yerine üstün bir diplomasi kullanmışlar, ancak Hindistan'ın Pakistan'a saldırısında Ahmedi Müslümanlar'dan oluşan askerî birlikler tam bir vatansever İslâm ordusu olarak savaşmışlar, madalya almışlardır. Savaş kahramanı ilân edilen General Malik Akhtar Han da Ahmediye Cemaati'ndendir. Vâdedilen Oğul Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed Hazretleri'nin ömrünün önemli bir kısmı, cemaatine yapılan bu gibi iftira ve saldırılarla, planlı karışıklık ve cinayetleri önlemek, doğruyu savunmak ve İslam'ı yüceltmek için birçok adli duruşmalar, seyahatler, konferanslar ve eserler yazmakla geçmiştir. Yüce Allah ona, Kur'an'ı anlamak hususunda gerçekten derin ve seçkin bir kavrama yeteneği bahşetmiştir. Yazdığı "Tefsir-i Kebir" (Büyük Tefsir) ile bütün dünyaya meydan okuyarak, daha iyisini yazacak varsa bunu ortaya koymasını istemiş, ancak kimse buna cesaret edememiştir. Konu ne olursa olsun, bütün açıklamalarını Kur'ân-ı Kerim ve Sünnet'in ışığında yapmıştır.

Aslında “cihad ” kelimesi son zamanda sadece “Savaş” anlamında kullanılmaya başlanmıştır. Hâlbuki Kur’ân-ı Kerim'e göre cihad bir kaç çeşittir. Mesela Cihad binnefs[10] Cihad bil-mal[11], Cihad bil Kur'an[12] ve Cihad bisseyf[13] cihadın belli başlı çeşitleridir. Cihad Bisseyf (kılıç yahut silah ile yapılan cihad) bazı şartları gerektirmektedir. Bugün bu şartların bulunmayışı durumunda Müslümanlar’ın bu cihadı başlatmaları, meşru değildir. Bu cihad 'a inananların, asla ve asla Yahudi yahut Hıristiyan güçlere karşı savaşmayıp ancak Müslümanlar’ı öldürmelerine cihad demek hiç de doğru değildir.

Kur’ân-ı Kerim talimatlarını yeryüzüne yaymak Hak Teâlâ (c.c.) tarafından “Cihad -ı Kebir” (Büyük cihad) olarak isimlendirilmiştir. Bugün bu Cihad 'ı yapmakta olan tek cemaat (hizip), Hz. Mehdi’nin (a.s.) kurduğu Müslüman Ahmediye Cemaati'dir. Bugüne kadar bu Cemaat, dünyanın belli başlı 55 (ellibeş) dilinde Kur’ân-ı Kerim'i tercüme ederek yayınlamıştır ve bu sayıyı 100’e çıkarmak için büyük çabalar sarfetmektedir.[14] Şimdi bu Cemaat'in cihad 'ı inkâr ettiği söylenebilir mi? Kur'an cihadının bu yüce uygulamasını sergileyen başka bir cemaat (hizip, fırka) gösterilebilir mi?

Bu hikâyeyi, henüz yirmi yaşlarında iken yazdıkları ile kendisinden dinleyelim:

[10] Ankebut; 70
[11] Enfal;73
[12] Furkan;53
[13] Bakara:217; Saf:5
[14] Müslüman Ahmediye Cemaatinin 2009 itibariyle yayınladığı Kur’ân-ı Kerîm meallerinin sayısı: 64, basılmakta olan mealler sayısı: 11, tamamlanmış olup baskıya hazır mealler sayısı: 18

- Benim kiliseden camiye giden yolumun hikâyesi, kilise ile pek alışverişi olmayan, ancak cami ile yapılacak çok işi bulunan bir gencin hikâyesidir.

1941'de Norveç'in başkenti Oslo'da doğdum. 14 yaşına kadar din hakkında veya Allah'ın varlığı hakkında pek fazla düşüncem yoktu. Ancak bu yaştan sonra bu konularda çok okumaya başladım ve şu sonuca vardım ki okuduklarımdan hiç bir şey anlamıyordum.

Bir yıl sonra bir sakatlık dolayısı ile okuduğum okulun revirinde yatarken yanımdaki arkadaşım bana bazı broşürler verdi. Bunlar İsveç'teki Ahmediye Cemaati'nin İslam dinini yaymak, için bastırdığı broşürlerdi. İslâm Misyoneri Kemal Yusuf'la, daha sonra da Mahmud Eriksson isminde İsveç'li bir Müslüman ile mektuplaşmaya başladım, çok şükür bunların yardımı ve Allah'ın bana lutfettiği anlayış ile kısa zamanda gerçeği buldum. Bu gerçek İslâm'dı. 2 Şubat 1957'de biat formunu imzaladım ve elhamdülillah Müslüman oldum.

İşte o gün, dünyanın dört bir yanında yaşayan, aynı gerçeğe inanan milyonlarca Müslüman'ın saflarına katıldığımı ve inananların içindeki sevgiyi hissettim ve o günden beri bir Müslüman gibi yaşamaya gayret ediyorum. Şu anda, İslam ordusunda bir asker olarak hizmet veriyorum ve ümit ediyorum ki bir gün, üniversitedeki çalışmalarım bittikten sonra, dünyaya çıkıp bir İslâm misyoneri olarak çalışacağım. Allah'a dua ediyorum, bu arzumu yerine getirsin. Âmin!

Nur Ahmed'in bu sözleri, bir fotoğrafı ile birlikte 1963 yılında yayınlanan ve İslâm'da Ahmediye Hareketi'ni yönlendiren Tahrik-e Cedit programını anlatan bir yayında yer almış. Duasını Yüce Allah (c.c.) kabul etmiş ki, Şimdi Norveç'teki İslâm Ahmediye Merkezi'nde Cemaat Lider Yardımcısı olarak İslâm'ı

yaymak için canla başla çalışıyor. Bir konuşmamızda şöyle demişti:

> - "İslam'da Ahmediye Hareketi'ne katılmak için benim iki kademeyi aynı anda aşmam gerekiyordu: önce Hıristiyan iken Müslüman olmak, sonra ikinci kademede Ahmedi Müslümanlara katılmak. Bir Müslüman için Ahmediye'yi anlamak zor değil, çünkü temel de İslamiyet var. Ben zor bir sıçrama yaptım. Ama elhamdülillah gerçeği buldum. Ahmediye Hareketi gerçek bir İslâm hareketidir.
>
> Hazret-i İsa (a.s.) tekrar gelecektir diye inananların Hıristiyanlık karşısında İslâm'ı savunması, Hıristiyanları İslâm'a davet etmesi başarılı olmamaktadır. Hazret-i İsa, Kur'ân-ı Kerim'e göre, diğer bütün peygamberler gibi ölmüştür. Fiziksel olarak dünyaya tekrar gelmesi mümkün değildir. Bu gerçeğe dayanarak İslâm'ı savunmak inandırıcı olmaktadır, İyi eğitim görmüş kültürlü Hıristiyanlar'ın Ahmediye hareketine katılmalarındaki başarıda bu inancın payı büyüktür."

Nur Ahmed, İslâm'ın Batı'da tanıtılmasında, tanıtıcının İslâm dinini çok iyi bilmesi, Batı kültürünü yakından tanımış ve Hıristiyan dininin esaslarını da iyi kavramış olması gereği üzerinde duruyordu. Ona göre Batı'da Müslüman denilince, günlük sosyal hayatta işyerlerinde ve sokaklarda karşılaşılan çoğu cahil ve kültürsüz Müslüman göçmenler ve işçiler akla geliyordu. Aynı görüşü Müslüman olan birçok Avrupalı Hıristiyan da paylaşmaktadır. Belçika İçişleri Bakanlığında çalışan ve Müslüman olduktan sonra Abdülaziz ismini alan bir Belçikalı, Brüksel'de tanıştığımızda bana şöyle demişti:

> - Burada yaşayan Müslümanlar, bizimle gerçek İslâm arasında bir engel teşkil etmektedir." Evet, bir Müslüman için en mükemmel model Peygamber Efendimizdir

> (s.a.v.). Günlük yaşayışta onu örnek alarak ona uyanın, etrafında saygı ve sevgi uyandırmaması imkânsızdır.

Ben Nur Ahmed'de, birçok yönlerden bu sevgi ve saygıyı duydum. 14 Ekim 1992 tarihli mektubunda, Oslo'nun yüz km. güneyindeki Larvile kentine giderek orada, bir grup hümanist tarafından düzenlenen bir toplantıda *"İslâm en jare for horsk kültür?"-"İslâm Norveç kültürü için bir tehlike midir?"* başlıklı bir konuşma yaptığını, sorulu cevaplı bir tartışma havası içinde İslâm'ın Norveç için bir tehlike teşkil etmediğini savunduğunu, toplantının Müslümanlar için oldukça başarılı geçtiğini yazıyordu. Karşı görüşte olan bir konuşmacı için *"zannederim, onun demek istediği, özellikle Müslüman ülkelerden gelen bütün göçmenlerin tehlikeli olduğu idi"* diyordu ve başka bir şehirde (Kristiansand'da) aynı konuşmayı daha geniş olarak yapmak üzere hazırlanmak için mektubunu kısa kestiğini belirtiyordu.

İşte Nur Ahmed (Norveçli adı ile Truls Bölstad, gazeteci hanımın yakıştırdığı ismi ile Kutup Yıldızı) böyle Müslüman olmuştu ve ülkesinin her yerinde Mekke yolunu gösteriyordu.

İslâm'da Ahmediye Hareketini başlatan Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in (a.s.) hayatı ve kişiliği

Yaklaşık yüz yıl önce Allah tarafından Mesih ve Mehdi olarak gönderildiğini ilân eden, bütün dünyaya meydan okuyarak İslâm'ı savunan, Amerikalı papaz Alexander Dowie'nin feci sonunu dua düellosu ile önceden bildiren Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in ilginç hayatını ve kişiliğini Norveç'te iken Nur Ahmed'in bana verdiği İngilizce kitaplardan, özellikle bizzat tercüme ettiğim The Promised Messiah (Vâdedilen Mesih) isimli eserden[15], bu kaynaklara tamamen sadık kalarak sunuyorum.

İslâm'da Ahmediye Hareketi'ni başlatan ve bugün Ahmedi Müslümanlar olarak bilinen cemaatin kurucusu olan Mirza Gulam Ahmed (a.s.), 13 Şubat 1835 (14 Şevval Hicri 1250)'de Hindistan'da Kadiyan isimli bir köyde doğdu. Ahmedî Müslümanlar, Cevahir-ül Esrar'ın 55.sayfasındaki *"Mehdi, Kadi'ah ismindeki bir köyde ortaya çıkacaktır"* Hadis-i Şerifi'ni delil olarak belirtiyorlar. Bu köy, Babür Şah'ın Hindistan'ı fethetmesinden hemen sonra Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in dedeleri tarafından kurulmuştu. Büyük dedesi Mirza Hadi Bey, Timur'un amcası Hacı Barlas'ın sülalesinden olup Semerkant'tan Hindistan'a göçetmiş, varlıklı ve soylu bir ailedendi. Hacı Barlas'ın ve Timur'un dedeleri de İranlı Barlas kabilesinin ortak atası olan Aromcı Barlas ailesinden geliyordu. Bu bakımdan Mirza Gulam Ahmed (a.s.) Farisî sayılmaktadır.

İngilizler Hindistan'da yönetimi ele aldıklarında, Mirza Gulam Ahmed (a.s.) ondört yaşında idi. O zamana kadar varlıklı ve nüfuzlu olan ailesinin toprakları ellerinden alınmış, babası Mirza Gulam Murtaza büyük bir üzüntüye ve çaresizliğe düşmüş, topraklarını geri almak için mahkemelere başvurmuş, kalan varlığını bu yolda boşu boşuna sarfetmiş, sonra mal peşinde koştuğuna pişman olarak Allah'a yönelmişti. Ailesinin içine

---

[15] Bkz. kaynaklar

düştüğü durumu yakından izleyen genç Ahmed de, daha o yaşlardan başlayarak, bu dünyadan çok, diğer dünyaya (ahirete) meyletti, en sevdiği yer cami, en sevdiği kitap Kur’ân-ı Kerim idi. Yalnız kalmayı Kur'an okumayı ve namaz kılmayı çok seviyor, ailenin elinde kalanların yönetimi ile hiç ilgilenmiyordu. Oğlunun bu içine kapanık halinden endişelenen babasının ısrarları karşısında önce, ailenin mahkeme işlerini takip etti, sonra hükümet ofisinde bir işe girdi. Boş zamanlarını Kur'an, Hadis ve tasavvufî eserler okuyarak ve Hıristiyan misyonerlerle tartışmalar yaparak geçiriyordu. Onunla tanışanlar, mükemmel ahlâkı, içtenliği ve derin öğrenme arzusu karşısında ona büyük hayranlık duyuyorlardı. Sialkot'ta hükümet işinde dört yıl kaldıktan sonra 1868'de Kadiyan'a dönerek, babasını memnun etmek için yeniden arazi işlerinde ona yardım etmeğe başlamıştı. Fakat kalbi Allah (c.c.) ve onun Elçisi (s.a.v.) ile dolu olarak, kendini her zamandan daha çok namaza, Kuran'a ve hadislere vermişti. Bu dönemde aylarca (bazan 8-9 ay) nafile orucu tutuğu oluyordu. Bu oruç ve ibadet dönemi, onun ruhsal yapısının gelişmesini sağlamıştı.

1876'da bir gün, hiç beklemediği bir anda, o akşamüstü babasının vefat edeceği Allah tarafından, kendisine bildirilince çok şaşırmış, sonra büyük bir korkuya kapılmıştı. O zamana kadar geçimini tamamen babası sağlıyordu. Babası daima, ölümünden sonra bu çocuğunun ne ile geçineceğini düşünür, üzülürdü. Genç Ahmed, babası, Allah'ın takdir ettiği ve haber verdiği gibi, o akşamüzeri son nefesini vermek üzere iken, şu ilâhi teminat ile teselli edildi: *“Allah kuluna yetmez mi?”*

Vadedilen Mesih, Kitab-ül Beriye isimli eserinde bu anı anlatarak, bu mesajın kendisine büyük bir şan ve heybetle geldiğini, çelik bir çivi çekiçle ağaç gövdesine nasıl çakılırsa, bu sözlerin de öyle sabit bir şekilde kalbine çakıldığını ve o andan itibaren Allah'ın (c.c.) kendisini bir baba, bir akraba veya bir arkadaşın ilgisi ve sevgisi ile mukayese edilemeyecek şekilde koruduğu-

nu, O'ndan sayılamayacak kadar çok lütuf ve yardım gördüğünü söyler.

Babasının vefatından sonra genç Ahmed'in hayatında yeni bir dönem açılmış oldu. İslamiyet'in en ateşli savunucusu olarak ortaya çıktı. O yıllarda Osmanlı Devleti'nin çöküşü hızlanmış, Hilafet müessesesi zayıflamış, İslâm dini, bütün İslâm devletleri gibi, her yönden gelen iğrenç saldırılara hedef olmaya başlamıştı. Hıristiyan misyonerlik kuruluşları, İslamiyet'i yok etmek için meydana çıkmışlardı. İngiliz hükümeti de onlarla işbirliği yapıyordu. Batılı fikirlerin yayılması da halkı dinden soğutmak, Allah'ı inkâr ederek maddeciliği hâkim kılmak için ustaca kullanılıyordu (Bugünkü durum da aynen öyledir.) Hindistan'da iki Hindu mezhebi bu sırada ortaya çıktı. Bunlardan birisi Arya Samac'dı ve çok saldırgan bir şekilde İslâm'ı tehdit ediyor, Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'e en iğrenç ifadelerle hücum ediyordu. Diğeri Brahmu Samac mezhebi olup, barışsever görünüm altında, dinlerde vahiy olayını, dolayısı ile peygamberleri inkâr ederek, İslamiyet'i de kökünden kesmeye çalışıyordu.

İşte o yıllarda (1880-1884) Mirza Gulam Ahmed (a.s.), Berahin-i Ahmediye (Ahmediye Delilleri) isimli dört ciltlik eserini yayınladı. Bu eserde, Allah'ın varlığı, sıfatları, bu sıfatların ahlakî ve ruhî ilerlememizle ilgisi, vahiy olayı ve insanlığın kurtuluşu için ilâhi mesajlara olan ihtiyaç, Kuran'ın diğer din kitaplarına kıyasla mükemmelliği ele alınmakta ve İslamiyet'e yapılan itirazlar cevaplanmaktadır.

Berahin-i Ahmediye Urdu dilinde yayınlandığında, *“İslâm tarihinde benzeri yazılmamış bir şaheser”*, yazarı da *“İslâm Şampiyonu”* olarak kabul edildi ve alkışlandı. Yazar, eserde, Allah'ın kendisini bir İman Düzelticisi, Müceddit (yenileyici) ve bir uyarıcı olarak görevlendirdiğine dair iddialarda bulunuyordu. Onun sayesinde İslamiyet dirilecek ve bütün diğer dinler karşısında hâkim duruma geçecekti. Bu yolda Allah (c.c.) ona bir görev vermişti.

Berahin-i Ahmediye'nin üslübundaki güzellik, ortaya koyduğu delillerin sağlamlığı ve ikna ediciliği, yazarının Allah (c.c.) tarafından desteklendiği iddiaları üzerindeki şüpheleri bastırmış, Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in ünü gitgide yayılmış ve diğer eserleri de önem kazanmıştı. İslamiyet'in düşmanlarına meydan okuyuşu, karşıtları ile tartıştığında kazandığı başarılar, taraftarlarının sayısını her gün arttırıyordu.

1889'da, İslamiyet'te yeni bir hareketi başlatmak ve bu son ve mükemmel dini her şeyin üstünde tutmaya söz verebilecek ve hayatlarını buna göre düzenleyebilecek kişileri bu hareket etrafında toplamak üzere, halka açık bir bildiri yayınladı ve taraftarlarının gelip kendisine açıkça bağlılık yemini etmelerini istedi. Bu hususta Allah'tan (c.c.) vahiy aldığını ilân etti. İlk biat (bağlılık) törenine gelenler sadece kırk kişi idi. Bunların arasında ünlü bir âlim ve Kuran'ın tanınmış yorumcusu (müfessir) Mevlevi Nureddin de vardı. Bir yıl sonra, Mirza Gulam Ahmed (a.s.), Meryem oğlu İsa'nın, hem Hıristiyanlar'ca, hem de Müslümanlar'ca inanıldığı gibi göğe çıkmadığını, bütün peygamberler gibi dünyada vefat ettiğini, onun gökten ineceğine inanmanın tamamen yanlış ve İslâm'a aykırı olduğunu ilân etti ve Mesih'in ikinci gelişinin fiziksel bedeniyle Meryem oğlu İsa (a.s.) olarak değil, ancak manevî (ruhsal) yönden başka bir bedenle (Müslümanlar arasından çıkacak bir kişi ile) olabileceğini açıklayarak, bu kişinin kendisi olduğunu ve bu hususun bizzat Allah tarafından kendisine bildirildiğini iddia etti. Bu iddiasını yazdığı üç kitapta[16] izah etti. Bu bildirinin yayınlandığı ve savunulduğu yıllar, gerek Hıristiyanlar'ın, gerekse Müslümanlar'ın, Mesih'in ikinci gelişini beklediği yıllardı. Buna dair eski kitaplarda yazılan alametlerin çoğu belirmişti. Her iki topluluk da merakla Mesih'in ortaya çıkışını bekliyordu. Amerika'daki papaz Alexander Dowie de, o yıllarda buna benzer bir iddiayla ortaya çıkmıştı.

[16] Bkz. Kaynaklar, No 2-4

Bu iddianın ilânından sonra Hindistan'da durum değişti. Mollaların kışkırtması ile halk, Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'e ve ona bağlı olanlara karşı ayaklandı. Ahmedi Müslümanlara karşı kin ve nefret tohumları o zaman atılmış oldu. Bugün de beslenerek bütün şiddetiyle, zulüm ve işkencelerle devam etmektedir.

Mirza Gulam Ahmed (a.s.) bu ayaklanma karşısında korku ve telaşa kapılmadı. İddiasını desteklemek ve durumunu açıklamak için İzale-i Evham (Şüphelerin Giderilmesi) isimli bir kitap yazdı ve Kur’ân-ı Kerim'de Hazret-i İsa'nın fiziksel olarak göğe çıkışına dair olan yaygın inancı destekleyecek bir tek ayet bulunmadığını, fakat onun vefatını bildiren, birçok ayet bulunduğunu (Mesela Maide Suresi, a.117) ileri sürdü ve bu yanlış inancın Hıristiyan kaynaklarından alınmış tam bir tertip olduğuna dikkat çekti. Ancak karşıtları düşmanlıklarını sürdürdüler. Müslüman mollalar, Hıristiyan misyonerler, Hindu ve Arya Samac'lar birleşerek onun başlattığı hareketin büyümesini önlemeye çalıştılar. Birçok Ahmedî Müslüman katledildi; taşlanarak öldürüldü; topraklarından sürüldü; tutuklandı ve hapse atıldı. Ancak bu yeni hareket gittikçe kuvvetlenerek büyüdü. Bugünkü durum, kitabımızın bundan sonraki bölümünde anlatılacaktır.

Şimdi Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in inançlarını ve kişiliğini kendi kaleminden okuyarak bir fikir edinelim:

Herşeyin kaynağı O'dur

“Beni inşa eden biri vardır” diye her an
Bir ses gelir, ilân eder, Yüce Kâinattan
Ne dengi vardır O'nun, ne işlerine karışanı
Ne de sırlarını Kendisiyle paylaşanı
Din yollarında Rehber O'dur, öğretmen O'dur
İnsan kalbine doğruyu ilham eden O'dur
Yalnız O sahiptir en mükemmel sıfatlara
Rabbim! Kalbime nur ver, günahlardan arıt beni
Bütün istediğim Sen'den: İki dünyada da Kendin'i”[17]

Ey! İhsanı bol Sevgili

“Ey ihsanı bol sevgili, bu can Senin kurbanındır
Kereminle bahşettiğin her şey Senin ihsanındır
Sen benden ne esirgedin ki ben feda etmeyeyim.
Bu uğruna adadığım can da Senin ihsanındır”[18]

Harikulade bir nur

Harikulade bir nur aydınlatır ruhunu Muhammed’in
Nadide yakutlar vardır keşfedilecek mâdeninde Muhammed’in
Muhammed gerçeğine delil ararsan eğer, ona âşık ol
Zira Muhammed, en açık delilidir Muhammed'in
Onun yolunda öldürülüp ateşte yakılacağımı bilsem

[17] Farsça yazdığı bir şiirinden. Dürr-i Semin
[18] Berahin-i Ahmediye'de Farsça bir şiirinden

Yine de dönüp kaçmam kapısından Muhammed'in

Ruhumu sen aydınlatmaktasın ey Muhammed'in ruhu

Kendini feda etmek için sana hasret çekiyor ruhum[19]

Muhammed'in Okulu

"Ben Muhammed'in okulunda okudum

Başka üstadın ismini bilmem

Ben Muhammed'in (s.a.v.) bahçesinde yuva kurmuş Hoş nâmeli kutsal kuşlardan biriyim

Ruhumu aşkınla aydınlattın

Senin yolunda feda olayım, ey Muhammed'in (s.a.v.) ruhu

Ey yolunu şaşırmış nadan!

Muhammed'in (s.a.v.) keskin kılıcından sakın.

İnsanların kaybettiği Allah yolunu

Sen, Muhammed'in (s.a.v.) dostları ve bendeleri arasında yine bulabilirsin

Keramet maziye karışmış gibi görünüyorsa da

Gel ve Muhammed'in (s.a.v.) bendelerinden çıkan kerametleri gör."[20]

"Ey Allah'ın tükenmez feyz ve irfan pınarı

İnsanlık susuzluktan sana doğru koşuyor

"Ey Allah'ın lûtfuyla yaklaşan yüce umman

Milletler akın akın suyuna kavuşuyor

---

[19] Ayna-i Kemalat-ı İslam, Farsça bir şiirinden

[20] Berahin-i Ahmediye, Farsça bir şiirinden

“Aydınlattın karanlık meskenleri, çölleri
Güzellik ve iyilik doldurdu gönülleri
“Bir millet gördü seni diğeri duydu seni
Ey dolunay, ben sana âşığım çoktan beri
“Güzelliğini hicran ateşiyle yâdeder
Ağlaşır hayalinle âşık olan müminler
“Görüyorum nicenin boğazı düğümlenmiş
Gözyaşları yüzlerde akıyor sicimlenmiş,
“Ey aydınlığı aya ve güneşe benzeyen
Geceyi, gündüzü de aydınlatmaktasın sen,
“Rehberlerin rehberi, cesurların cesuru
Ayın ondördü yüzün Rahman'dan âyet nuru,
“Ey Muhammed (s.a.v.), hüsnünle, celâlin, cemâlinle
Kâinatta teksin sen, kalbin ve kemalinle.

“İsa'yı "sağdır" diye düşünüyorsan eğer
Buna delil getirmek elbette sana düşer,
“Onun vefat ettiği Kur'an ile sabittir
Bundan yüz çevirirsen, Allah buna şahittir,

“Andolsun ben Allah'ın Resulüyle görüştüm,
Meyvasını topladım, sohbetine eriştim.
“Ey Muhammed (s.a.v.), beni sen mucizenle yaşattın
Aşkınla şu mecalsiz canıma sen cân kattın,
“Yarabbi, iman ettik, Resul'ündür Muhammed (s.a.v.)

Ona hem bu Dünya'da, hem Ahiret'te rAhmed et

“Kapında feryad eden bu mazlumdur, efendim “Kâfirdir” diye bana zulmediyor milletim

“Ey sevgili efendim! Lütfet, bir nazar eyle

Bu hakir ve önemsiz, kalbi yanık kölene,[21]

“Her halimde, kalbimin sırrını bilen Zât'ın adına yemin ederim. Kalbimin her köşesinden haberdar olan ve geceleyin karanlıklarda feryadımı dinleyen Allah'a yemin ederim ki, ben, sapıklığın tufan gibi baş gösterdiği bir dönemde kullarına rAhmediyle yaklaşan Rabbimiz tarafından gönderildim.”

“Bana eğrilikten münezzeh olan mızrak gibi keskin delil verildi. Bilgisizlikten dolayı delili bulunmayan düşüncelerin peşinden koşma. Celal sahibi olan ve sorguya çeken Allah'ın azabından kork! Sen, beni doğrulayan mucizeler görüyorsun, ama unutmaktasın. Yazıklar olsun! Niye aldırış etmiyorsun? Alçak gönüllülükle kurtuluşa (hidayete) yaklaş. Ne zamana kadar kibir elbisesini giymeye devam edeceksin?”

“Bana zulmediliyor diye Allah'ın emrini terk mi edeyim?”

“Ben okla değil delille savaşırım. Benim sözüm kelleyi uçuran keskin kılıçtır.”

“Benim sözlerim parlaklık ve keskinlik bakımından kılıçtan üstündür. Bana kâfir diyenleri, kesinlikle, ceylan avladığım gibi avlamışımdır. Bana durmadan kâfir diyenlere karşı Allah (c.c.) daima yardımıma koşmuştur.”

---

[21] Ayna-i Kemalat'ı İslam isimli eserindeki 70 beyitlik Kaside'sinden

“Ey bana kâfir diyen kişi, zulüm ve yalana dayanarak benimle tartışmaya girdin ve takva (Allah'tan korkma) haddini aştın. Bana önceden sorsaydın, helâk olmadan doğruyu bulurdun.”

“Rabbimin nuru bana nice sırları açıkladı ve beni doğrulamak için nice, kerametler gösterdi. Karşıtlarımın akıllarına sığmayan nice bilgiler ve yüksek düşünceler bağışladı.”

“Ey beni çekemeyen, Rabbimin kahrından kork. Senin iyiliğini düşündüğüm için durmadan söylüyorum. Kendini beğenme coşkusuyla sakın böbürlenme. Nice kibir sahipleri ibret verici azaplara yakalanmışlardır.”

“Allah sana kurtuluş nasip eylesin. Sen kıskandığın için tartıştın ve sözümü dinlemedin. Yalan ve iftiralarla bana kâfir dedin ve beni yalanladın. Senin dinini, kesin olarak kaybettiğini görüyorum. Kalk, bu dünyadan göçmeden önce dinine sahip çık.”

“Ben dünyaya talip değilim. Bu tek yüz için bu dünyadan vazgeçtim ve O'nun güzelliğini, dünya güzelliklerine tercih ettim. Sen benim konuşmamı ve bu sözümü hor görüyorsun. Hâlbuki onun bir inci olduğunu sen de biliyorsun.”

“Sen bana yorgunluktan bahsetme. Ben bu kasideyi irticalen (bir hazırlık yapmadan, içimden geldiği gibi) söyledim.”[22]

Kur'an'a saygı, Peygamber'e sevgi gösterenler

“Kur'an'a saygı gösterenler gökte saygı göreceklerdir. İnsanoğlu için şimdi yeryüzünde Kur'an'dan başka kitap ve Hazret-i Muhammed’den (s.a.v.) başka resul ve şefaatçi yoktur. Bundan dolayı bu şanlı ve celâl sahibi peygamberi tam içtenlikle seviniz ve başka birine onun üzerine bir üstünlük tanımayınız ki kurtuluşa eresiniz. Şu gök altında ne Kuran'a eşit bir başka ki-

[22] Ayna-i Kemalat isimli eserinden

tap vardır, ne de Hazret-i Muhammed'e (s.a.v.) eşit bir peygamber bulunmaktadır."[23]

Sakın başka milletleri taklit etmeyiniz

"Sizler başka milletlerin dünya işlerinde önemli derecede başarıya ulaştıklarını görerek sakın onlar gibi olmayı istemeyin ve onların izinden yürümeyin. Beni dikkatle dinleyiniz ve anlamaya çalışınız. Onlar, hepinizi Kendisi'ne çağıran Allah'a karşı kayıtsız ve yabancıdırlar. Onların ilahı nedir? Sadece âciz bir insandır. Bundan dolayı onlar gaflet içinde bırakıldılar. Ben size dünya işlerinde çalışıp çabalamanızı yasaklamıyorum. Fakat bu dünyayı, herşeyleri diye bilen o insanların yolundan yürümeyiniz, ister dünya, ister din, her işinizde daima Allah'tan yardım isteyiniz. Bu yalvarış sadece kuru dualarınızla olmamalı; bunun yanında, her bereketin gökten indiğine dair gerçek, derin ve sağlam bir inancınız da bulunmalıdır."

"Bizim cennetimiz bizim Rabbimiz'dir. Bizim üstün zevklerimiz bizim Rabbimiz'dedir. Siz Rabbinizin olursanız, kesinlikle biliniz ki Rabbiniz zaten sizindir."[24]

Hiç kimseyi O'na ortak koşmayınız

"Ey dinleyenler! Rabbinizin sizlerden ne istediğini dinleyiniz. Siz ancak O'nun (kulu) olunuz. Ne yeryüzünde, ne gökyüzünde hiç kimseyi ona ortak (eş) koşmayınız. Bizim Rabbimiz eskiden yaşadığı (varolduğu) gibi şimdi de yaşamakta, eskiden konuştuğu gibi şimdi de konuşmakta, eskiden dinlediği gibi şimdi de dinlemekte olan bir Rabb'dır. O, bu çağda da hem dinlemekte ve hem konuşmaktadır. O'nun bütün sıfatları ezeli ve ebedi'dir. Hiç bir sıfatı, bu özelliklerini kaybetmemiş ve kaybetmeyecektir."[25]

---

[23] Keşti-i Nuh "Nuh'un Gemisi" adlı eserinden
[24] Keşti-i Nuh adlı eserinden
[25] El Vasiyet adlı eserinden

Allah'ın üç bağışı: Kur'an, Sünnet, Hadis

“Aranızdan bazı kimselerin Hadis'i asla kabul etmediklerini duydum. Eğer bu doğru ise bu kişiler çok büyük bir hata işlemektedirler. Ben asla size böyle bir şey öğretmedim. Bilakis kurtuluşa ermeniz için Allah'ın size üç şey bağışladığına inanıyorum. Bunlardan birincisi, Allah'ın Birliği ve Büyüklüğünü ve Yüceliğini bildiren ve Yahudilerle Hıristiyanlar arasındaki mevcut ayrılıkları karara bağlayan Kur'an'dır .. .

İkinci kurtuluş yolu Sünnet'tir. Bu Hz. Resulullah’ın (s.a.v.) Kuran emirlerini açıklamak için bizzat uygulayıp gösterdikleridir.

Kurtuluşun üçüncü kaynağı Hadis'tir. Çünkü İslam'ın tarih, ahlak ve fıkıh ile ilgili birçok sorunlarına Hadisler açıklık getirmektedir. Hadis'in bir faydası da hem Kuran'ın hem de Sünnet'in hizmetinde yardımcı olmasıdır. Hiç biriniz Hadis ile Sünnet'in aynı ve tek şey olduğu hatasına düşmemeli. Çünkü Hadisler, Hicret'ten yüzelli sene sonra derlenmiştir. Oysa Sünnet, Kuran ve Allah'ın Resulü (s.a.v.) ile birlikte mevcut idi. Allah'a sığınırım, hâşâ, Yahudiler’in kendi hadisleri hakkında ileri sürdükleri gibi, Hadis Kur'an üzerinde bir kadıdır (hâkimdir) demek yanlıştır. Kur'an üzerinde bir kadı varsa o da Kur'an'ın kendisidir. Zan mertebesinde olan Hadis, asla Kur'an'ın kadısı olamaz, o yalnız teyid edici delil mahiyetindedir.”[26]

Ben yalnız değilim

“Ben yalnız değilim. O yüce Rabbim benimle beraberdir ve hiç kimse bana O'ndan daha yakın değildir. Ancak O’nun lütfu ile bana böyle sevgi dolu bir ruh bahşedilmiştir ki eziyet çekerek bile O'nun dini uğruna hizmet edeyim ve İslâm'ın büyük ve yüce işlerini zevk ve vefa ile tam olarak sona erdireyim. Bu işe

---

[26] Keşti-i Nuh eserinden

O, Kendisi beni görevlendirmiştir. Artık ben, kim ne söylerse söylesin, bu görevden vazgeçemem."[27]

İslâm'da zorlamak yoktur

"Yüce Allah Kur'an'da açık bir şekilde *"Dinde zorlama yoktur."* buyurmaktadır. Elbette düşmanların kötülüğü haddini aşınca ve milletler İslam dinini yoketmeğe çabalayınca Yüce Allah, kılıç kaldıranların kılıçla öldürülmesini buyurdu."[28]

"Gelmiş, geçmiş bütün gerçek Müslümanların hiç biri, hiç bir zaman İslam'ı kılıçla yaymak inancında olmamıştır."[29]

Kendini Benim cemaatimden sayanlar

"Ey kendini benim cemaatimden sayan bütün insanlar! Sizler ancak takva yolundan yürüdüğünüz zaman gökte benim cemaatim sayılırsınız. Bunun için beş vakit namazınızı sanki Yüce Allah'ı görüyormuşçasına korku ve kalp huzuru ile eda ediniz. Oruçlarınızı Allah için doğrulukla tamamlayınız. Zekât verebilecek olan herkes zekât versin ve üzerine hac farz olan ve arada hiç bir engeli olmayan her kişi hac farizasını yerine getirsin. İyiliği süsleyerek yapınız ve kötülüğü tiksinerek bırakınız. Şunu kesin olarak biliniz ki takvasız hiç bir hareket ve iş Allah'a erişmez. Her iyiliğin kökü takvadır. Bu kök mevcutsa, yapılan iş kaybedilmemiş, Allah'a ulaşmıştır.

Sizler Allah'ın son cemaatisiniz. Onun için kemal (olgunluk) ve güzellik bakımından en yüksek seviyeye varan iyilikler gösteriniz."[30]

Dinimizin özü ve özeti

"Bizim dinimizin özü ve özeti *"La İlâhe İllallah Muhammedür Resulullah"*dır. (Allah'tan başka ilâh yoktur, Muhâmmed

---

[27] Ayna-i Kemalat-ı İslam adlı eserinden
[28] Mesih Hindostan Men adlı eserinden
[29] Tiryak-ül Kulup adlı eserinden
[30] Keşti-i Nuh adlı eserinden

O'nun Elçisidir.) Hazret-i Muhâmmed Mustafa (s.a.v.) Hatem-ün Nebiyyin ve Hayr-ül Murselin'dir. Bir kulun doğru yolu benimseyerek Yüce Rabbi nezdinde kavuşabileceği nimet, artık O'nun yüce Peygamberinin (s.a.v.) eliyle kemâle ulaşmıştır. Biz Kur'ân-ı Kerim'in vahye (Allah'ın kelamına) dayanan bütün büyük kitapların sonuncusu ve en yücesi olduğuna inanıyoruz.. Kuran'la ortaya konan Şeriat'tan (sınırlardan, emir ve buyruklardan) bir tek parçası veya bir noktası bile artırılamaz veya eksiltilemez. Kuran'ın hükümlerini değiştirip ortadan kaldırabilecek yahut herhangi bir emrini, değiştirebilecek bir vahiy veya ilham, Yüce Allah tarafından olamaz. Eğer birisi böyle düşünürse o, bizce müminler (inananlar) topluluğundan çıkmış, dinsiz ve kâfirdir."[31]

Biz Müslümanız

"Biz elhamdülillah Müslümanız. Hiç bir ortağı olmayan tek Allah'a inanırız ve La İlahe İllallah, Muhammed-ür Resulullah (Allah'tan başka Tanrı yoktur, Muhammed (s.a.v.) O'nun elçisidir) kelimesini benimser ve söyleriz. Allah'ın kitabı olan Kuran'a ve O'nun Peygamberine (s.a.v.) inanırız. Meleklere, ahiret gününe, cennet ve cehenneme, hayrın ve şerrin Allah'tan olduğuna inanırız. Allah ve Resulünün haram kıldığını haram, helal kıldığını helal biliriz. Namaz kılar, oruç tutarız ve kıble ehliyiz. Biz Allah'ın yardımı ile müminiz, muvahhidiz, (Allah'ın Bir olduğuna inananlarız), Müslümanız."[32]

Nasıl ki su olmadan bir bağ yeşil kalamaz

"Nasıl ki su olmadan bir bağ yeşil kalamaz, aynı şekilde hayırlı ameller (işler, hareketler) olmadan da bir iman canlı kalamaz. İman var, hayırlı amel yoksa böyle bir iman hiçtir. Sadece ameller var, iman yoksa o ameller hep gösteriş demektir. İslamî Cennet'in gerçeği şudur ki, bu Cennet, dünyadaki iman ile

[31] İzale-i Evham isimli eserinden
[32] Nur-ül Hak isimli eserinden

amellerin bir gölgesidir. Her insanın Cennet'i, kendi imanı ile hayırlı amelleridir ki lezzeti zaten bu dünyada başlar.”[33]

Son zafer

“Dünya insanları, belki de Hıristiyanlığın yahut Budizim'in, sonunda bütün yeryüzüne yayılıp üstün çıkacağını düşünüyorlar. Ancak onların bu düşüncesi doğru değildir. Unutmayın ki gökte bir şeye karar verilmedikçe yerde hiç bir şey beliremez. İşte göklerin sahibi olan yüce Rabbim, İslâm dininin sonunda kalpleri fethedeceğini bana bildirmektedir.”[34]

İslam'da Ahmediye Hareketi'nin sonu

“Bu Allah'ın eliyle dikilmiş fidandır. Bunu kesinlikle böyle biliniz. O (Yüce Allah) bunu mutlaka kemâle (olgunluğa) eriştirecektir Sizler az mı uğraştınız? Eğer bu insan işi olsaydı bu fidan çoktan kesilmiş olurdu; ne adı ne de izi kalırdı.”[35]

Ey insanlar! Hepiniz dinleyin

“Hepiniz dinleyin ey insanlar! Bu, gökyüzünü ve yeryüzünü yaratan Zat'ın (Allah'ın) gelecek hakkındaki açıklamasıdır. O, bu Cemaati bütün ülkelere yayacak, akıl yolu ile ve delilli tartışmalarla bu Cemaati bütün diğer cemaatlere üstün kılacaktır. İslam'ın şerefle sarılıp tutulacak tek din olduğunun kabul edileceği günler gelmektedir. Gerçekten o günler yakındır. Allah bu dinin (İslâm) ve bu Cemaatin üzerine fevkalade bereket bahşedecek, bu Cemaati ortadan kaldırmaya çalışan herkesi hüsrana uğratacaktır. Bu üstünlük kıyamet gününe kadar devam edecektir.

Unutmayın ki gökten kimse inmeyecektir. Bugün sağ olup bize karşı çıkanların hepsi ölecek ve hiç kimse Meryem Oğlu İsa'nın gökten indiğini görmeyecektir. Onların nesilleri de göçüp gidecek ve içlerinden bir teki bile Hazreti İsa'nın gökten inişini

[33] İslami usul Ki Filosofi isimli eserinden
[34] Berahin-i Ahmediye isimli eserinden
[35] Encam-ı Atem isimli eserinden

görmeden göçüp gidecektir. Bunun üzerine Allah, Mesih'i bekleyenlerin kalplerini korku ve sabırsızlıkla dolduracak, *“Haç’ın üstünlük devri bile sona erdi ve dünya başka bir renge girdi, ama Meryem Oğlu İsa hâlâ gökten inmedi”* diyerek usanç içinde, bugünden itibaren üçüncü yüzyıl henüz sona ermeden bütün ümitlerini kaybedecekler ve bu inancı (Meryem oğlu Mesih İsa'nın gökten inişi inancını) terkedeceklerdir. İşte o zaman bütün dünyada tek din İslâm, tek lider Muhammed (s.a.v.) olacaktır. Ben sadece bunun tohumunu ekmeğe geldim. Bu tohum benim elimle ekilmiştir, şimdi bu tohum filiz verecek, gelişip serpilecek ve hiç kimse onun büyümesini durduramayacaktır.”[36]

Açıkça ilân ediyorum

“Açıkça ilân ediyorum ki beni suçlayarak reddetmek kolay değildir. Bana kâfir diyenin önce kendisinin kâfir olması gerekecektir. Beni imansız ve sapık olarak tanıtanın, kendi hatasını ve alçaldığını itiraf etmesi gerekecektir. Beni Kuran ve Hadis'ten ayrılmakla suçlayanın önce kendisinin Kuran ve Hadis'ten ayrılması gerekecektir. Ben Kuran ve Hadis'in tasdik edicisiyim. Kuran ve Hadis de beni tasdik eder. Ben doğru yoldan ayrılmış bir sapık değilim. Ben inananların en önündeyim. Her dediğimin gerçek olduğu hususunda Allah bana teminat verdi. Allah'a inanan, Kur’ân-ı Kerim'i ve Sevgili Peygamberimiz’i (s.a.v.) gerçek olarak kabul eden kimsenin, bu söylediklerimin doğru olduğu yolunda yeterli delil bulması gerekir. Ancak inkârında cüretkâr ve dikkatsiz olan bir kimse için benim yapabileceğim bir şey yoktur. Onu Allah’ın kendisi cezalandıracaktır. Bundan dolayı, ben arzu ediyorum ki benim iddialarım üzerinde, yalnız Allah rızası için iyice düşünmelisiniz ve dostlarınıza da haber vermelisiniz ki, onlar da bu konuda dürüst ve tarafsız olarak düşünsünler.”[37]

---

[36] Tezkeret-tüş Şehadeteyn isimli eserinden
[37] Melfuzat isimli eserinden

Allah adına yalan söyleyenler

“Yüce Allah, Kendisi adına yalan söyleyenleri hep helak etmiştir. Ancak beni helak etmedi. Bilakis, içime ve dışıma, bedenime ve ruhuma benim sayamadığım lütuf ve nimetler yağdırdı. Takva sahibi bir kimse için bu yeterlidir. Allah’tan, vahiy ve ilham aldığımı iddia ettiğim zaman ben gençtim. Artık yaşlandım. İddiamdan bu yana yirmi yıldan fazla bir zaman geçti. Yaşça benden küçük olan birçok dost ve akrabam vefat etmiş, O ise bana uzun bir ömür bahşetmiş ve her güçlük anında benim kefilim ve yardımcım olmuştur. Allah'a iftira edenlerin alametleri böyle mi olur?”[38]

Ahmediye Cemaatinin Kurucusu Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in hayatına ve kişiliğine dair bazı açıklamaları ve hatıraları, biraz da torunu Mirza Mubarek Ahmed'in kaleminden (The Promised Messiah adlı eserinden) okuyalım:

Yanımda sadece bir rupi var

İslamiyet'te Ahmediye Hareketinin kurucusu 26 Mayıs 1908 (24 Rebi-u sani Hicri 1326)'de Lahore'de, 73 yaşında vefat etti ve doğduğu köyde (Kadiyan'da) toprağa verildi. O günlerde, (ölümünden kısa bir süre önce) yüzünde özel bir vecd (kendinden geçme) işareti ve parlaklık olduğunu farkettim. Kiraladığı bir faytonla dolaşmaya çıkıyordu. Yanında eşi ve çocuklarından bazıları bulunuyordu, öldüğü sabahtan bir önceki akşamüstü, her zamanki gibi faytonla dışarı çıktı. Faytona bindiğinde bana şöyle dedi; *“Miyan Abdurrahman, sürücüye söyle ve iyice anlat. Yanımda sadece bir rupi var. Buna göre bizi dolaştırsın.”*

Vâdedilen Mesih (üzerine selâm olsun) bu dünyadan göçtüğü zaman mâlî ve maddi durumu Efendisi Hz. Muhammed’in (s.a.v.) son nefesini verdiği zamanki mâli ve maddi durumunun tamamen aynı idi.

---

[38] Encâm-ı Atam isimli eserinden

Bunu annene anlatma

Mubâreke Begüm Hazretleri (Vâdedilen Mesih'in kızı) şöyle devam etmiştir:

1907 veya 1908 yılının başında Vâdedilen Mesih (üzerine selam olsun) bir seyahate hazırlanıyordu. Bana *“iki rekât nafile namazı kıl ve istihare duasını oku. Bir rüya görürsen bana bildir”* dedi. Dediğini yaptım ve o gece rüyamda Mevlevi Nurettin Hazretleri’ni (Vâdedilen Mesih'in ölümünden sonra onun halifesi olarak cemaatin başına geçen yakın dostunu) gördüm. Mübarek Camii'nin bir yerinde oturuyor, elinde tuttuğu geniş bir kitabı okuyordu. *“Bunlar Vâdedilen Mesih'in (üzerine selam) kerametleridir. Ben Ebubekir'im”* diyordu. Rüyamda annemi de (Vâdedilen Mesih'in eşi Nusret Cihan Begüm Hazretleri’ni) gördüm. Alt katta et dağıtıyordu. O anda bu rüyanın manasını anlamamıştım. Vâdedilen Mesih (üzerine selam) bu rüyayı benden işitince, *“Bunu annene anlatma”* dedi. Bu rüyada onun ölümüne ve yerine en yakın dostunun geçeceğine dair bir işaret vardı.”

Sultan-ül Kalem (Kalem Sultanı)

1835’de Kadiyan-Hindistan'da doğan Mirza Gulam Ahmed (a.s.) bütün hayatını Kuran'ı incelemeye, ibâdete, İslam'ı öğretme ve yayma çabalarına adadı. İslâm'ın her yönden gelen iğrenç saldırılara hedef olduğunu, Müslümanlar’ın geleceğinin tehlikeye düştüğünü, inancın şüpheye yöneldiğini ve dinin sadece şekilde ve yüzeyde kaldığını görerek ünlü Berahin-i Ahmediye (Ahmediye Delilleri) isimli eseri ile İslâm'ın doğruluğunu savunmayı ve açıklamasını yapmayı üzerine aldı. (l)

“İslam yaşayan (canlı) bir inançtır. İnsan bu inancı izleyerek Yaratıcı'sı ile temas kurabilir ve O'nun birliğine girebilir. Kuran'ı Kerim'in öğrettikleri ve İslam'ın dünyaya yaydığı İlahi Kanun, insanı; ahlak, akıl ve ruh yönünden yüceltmek için planlanmıştır.” diyordu.

Mirza Gulam Ahmed (a.s.), Yüce Allah'ın, kendisini İncil'de, Kuran'da ve Hadislerde geleceği bildirilen Mesih ve Mehdi olarak tayin ettiğini bütün dünyaya ilân etti ve 23 Mart 1889'da *“İslâm'da Ahmediye Hareketi”*ni başlattı. Bugün sayıları on milyon'a ulaşan cemaati (Ahmedi Müslümanlar) Avrupa ve Amerika dâhil olmak üzere, dünyanın hemen her köşesinde beşyüze yakın cami, okul, sağlık ve İslâm kültür merkezleri tesis etmişlerdir.

1908'de ölen Mirza Gulam Ahmed (a.s.), çoğu Urdu diliyle, bir kısmı Arapça ve Farsça olmak üzere seksen eser yazmıştır. Birçok eseri; başta İngilizce, Fransızca ve Arapça olmak üzere, Türkçe dâhil, çeşitli dillere çevrilmiştir.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) bir Hadisinde Mesih zamanında dini savaşların sona ereceği ve İslâm'ın akıl, ikna ve tartışma yolu ile zafer kazanacağını bildirmiştir. Bu kehanete göre Vâdedilen Mesih (üzerine selâm), kalemiyle İslamiyet'in şampiyonluğunu yapmış ve Allah ona Sultan-ül Kalem (Kalem sultanı, kalem üstadı) unvanını bahşetmiştir.

Vâdedilen Mesih'in bütün yazıları, konferansları ve kitapları, aklı cezbeden ve etkileyen özel bir ruhsal kalite taşır ve onun ilâhi yardım ve destek almış olduğuna delil teşkil eder. Onun Allah'ın özel lûtfu ve yardımı ile yazılmış eserlerine bir örnek olarak, burada, İslâmi Usul Ki Filosofi (İslâmiyet'in Öğrettiği Esaslar) adlı bir eserinden söz edeceğim. Bu eser aslında bir tebliğ olarak hazırlanmış, daha sonra kitap halinde yayınlanmıştır. 1894 yılının ikinci yarısında, Svami Sadhu Şogın Çındır isminde bir zat Kadiyan'a geldi ve gerçeği aramakta olduğunu Vadedilen Mesih'e anlattı. Vâdedilen Mesih (üzerine selâm), kendisinin ortaya çıkışının asıl amacının, dinler arasındaki farkları tayin ve tesbit etmek ve Gerçek Tanrı olan Allah'a götüren yolu insanlığa göstermek olduğunu ona söyledi. Eğer Svami, Lahor'da bütün dinlerin temsilcilerini toplayarak onların kendi inançlarının üstünlüklerini ortaya koyacakları bir konferans düzenleyebilirse, Allah'a giden yolu bulmak için

halka yardım edebileceğini ve bunun insanlığa büyük bir ödül ve hizmet olacağını ve halkın gerçek Rabbinin alâmetlerini tanımasına yardımcı olacağını anlattı.

Konferans Tertip Komitesi verilecek tebliğlerin esaslarını tespit etti ve her dinin temsilcisini beş konu ile ilgili olarak Tanrı'nın Varlığı ve Sıfatları hakkında bir tebliğ okumaya davet etti. Bu beş konu şunlardı:

1. İnsanın fizikî, ahlakî ve ruhî durumu
2. Ölümden sonra hayat
3. İnsanın yeryüzündeki varlığının amacı
4. Yapılan amellerin (işlerin, hareketlerin) bu hayattaki ve âhiretteki etkileri
5. İlahi bilginin kaynağı

Vâdedilen Mesih tebliğini hazırladı ve konferanstan günlerce önce, bir el ilânı bastırarak halka dağıttı. Tebliğinin okunması ile Allah'ın büyüklüğünün açıkça ortaya çıkacağını, tebliğinin bütün diğer tebliğlere üstün gelerek, İslam'ın getirdikleri ve öğrettikleri karşısında diğer bütün dinlerin İslamiyet önünde, Hayber'in Yahudi kabilelerin durumuna düşeceklerini ve bu dinlerin sancaklarının ineceğini açıkladı.

Bu Dünya Dinleri Konferansı 26-29 Aralık 1896 da Lahor'da toplandı. Müslüman, Hıristiyan, Hindu Sanatın Darım, Hindu Arya Samac, Sih, Barahmo Samac, Özgür Düşünenler, Teosofik Derneği ve diğer dinlerin temsilcileri kendi inanç ve doktrinlerini takdim ettiler.

Tebliğ okunurken Hindu, Sih, Arya ve Hıristiyan dinleyiciler kendiliklerinden "Suphanallah! Suphanallah!" diyorlardı. Binlerce kişiden meydana gelmiş dinleyici kitlesi, heykeller gibi hareketsiz oturuyor, kendilerini kapıp götüren bir dikkatle dinliyorlardı. Tebliğ bütün kalpleri yakalamıştı. Tebliğin güzelliğini ve mükemmelliğini teslim etmeyen ve övmeyen bir tek

kişi dahi yoktu. Birçok Hindu ve Sih, Müslümanları kucaklayarak *“Eğer Kuran'ın öğrettikleri Mirza Sahib'in açıkladığı gibi ise, İslâmiyet bu ise, birgün onu kabul etmek zorunda kalacağız”* diyorlardı.

Vadedilen Mesih birgün şöyle demişti*: "Bu tebliğin her satırı üzerine dua ettim."*

Ey Avrupa kendini emniyette bilme

Mirza Gulam Ahmed (a.s.), Hakikat-ül Vahiy (25) isimli eserinde, 1. ve 2. Cihan Harplerini, birçok deprem ve tufan felâketlerini de içine alan yakın bir gelecekle ilgili olarak Avrupa ve Asya milletlerini şöyle uyarmıştır:

"Allah'ın birçok depremlerin vuku bulacağından beni önceden haberdar ettiğini her zaman hatırlayınız.[39] *Zelzelelerin Amerika ve Avrupa gibi Asya'yı da sarsacağına emin olunuz. Bunlardan bazısı Kıyamet Günü'nü andıracaktır, o kadar çok insan ölecek ki kandan ırmaklar akacak, bütün hayvanlar hatta kuşlar bile bu ölümden kurtulamayacaktır. Misli görülmemiş muazzam hasar ve yıkıntılar, yeryüzünü silip süpürecektir. Konutlar, sanki içinde kimse yaşamamış gibi harap olacaktır. Bunlarla birlikte, yerden ve gökten daha başka öyle büyük felaketler gelecek ki, bunların insanüstü mahiyetini aklı başında olan herkes en sonunda anlayacaktır.*

O zaman insanoğlu son derece sıkıntıya düşecek ve şaşkınlık içinde ne olacağını düşünecektir. Birçokları kurtulacak, birçokları da telef olacaktır.

Gerçekten o günler yakındır. Dünyanın müthiş bir manzaraya şahit olacağı günlerin yakın olduğunu görüyorum. İnsanlığın başına yalnız depremler değil, başka birçok korkunç felaketler de gelecek, bunların bir kısmı yerden, bir, kısmı gökten fışkıracaktır... Çünkü insan gerçek ilâhı olan Allah'a tapmaktan vazgeçmiş, bütün benliği ve enerjisi ile kendini dünya işlerine vermiştir... Amerika'nın ve diğer ülkelerin başına gelen depremlerden sizin ülkenizin korunacağını sanmayın. Sizin başınıza gelenler daha da büyük olabilir.

---

[39] 1905"de Pencap (Hindistan)'da yirmi bin kişinin ölümüne, 1906'da San Fransisco'da korkunç hasara ve can kaybına yol açan depremleri vukuundan önce ayrıntıları ile bildirmişti. (Davet-el Emir isimli eserden).

Ey Avrupa, kendini emniyette bilme ve ey Asya, sen de kendini korunmuş sanma. Ey siz adalarda yaşayanlar, sahte ilâhlar imdadınıza gelmeyecektir. Şehirlerin yıkıldığını ve yerleşim mahallerinin harabelere dönüştüğünü görüyorum. Bir ve Tek olan Allah uzun süre sessiz durdu. Gözlerinin önünde habis ve alçakça cinayetler işlendiği halde ses çıkarmadı. Fakat O, artık heybetli ve görkemli çehresini gösterecektir. Kulağı olan herkes işitsin: o zaman uzak değildir. Herkesi Allah'ın korunması altına getirmek için elimden geleni yaptım. Ancak her ne yazıldı ise yerine gelmesi mukadderdir. Gerçek olarak söyleyeyim ki, yakında bu ülkenin de (Hindistan) başına gelecektir.[40]

Nuh'un devri gözlerinizin önünde tekrar ortaya çıkacak ve Lut'un şehirlerinin başına gelen felaketi kendi gözlerinizle göreceksiniz. Fakat Allah'ın gazabı çabuk gelmez. Tövbe edin ki bağışlanasınız. Allah'tan korkusu olmayan diri değil, ölüdür."

[40] 1905 yılında, bütün ayrıntıları ile birlikte yayınlanan bu kehânet, tam olarak, Avrupa'da başlayan ve bütün dünyaya yayılan 1.Cihan Harbi'ne (1914-1918) ve ondan daha korkunç Olan 2.Cihan Harbi'ne (1939-1945) ait ilâhî bir işaretti (Davet-ül Emir isimli eserden).

Tarihte İlk İslâmi Aforoz Ve Din Adına Kan

1984 veya 1985 yılı idi. Birgün beni yurt dışından telefonla aradılar. Heyecanlı bir ses, Karaçi (Pakistan) Hava Alanından İstanbul'a hareket eden THY uçağında bulunan doksan yolcu hakkında Pakistan Hükümeti'nce tutuklama emri çıkarıldığını, bunların Pakistan'a iade edilmemesi için benim elimden ne gelirse yapmamı rica ediyordu. Türk Hava Yolları, ellerinde Stockholm'e kesilmiş biletleri olan bu doksan Pakistanlı'ya Karaçi'de transit yolcu bileti kesmişti.

Telefon eden herhalde Norveç'li Kutup Yıldızı Nur Ahmed'i tanıyan bir Pakistanlı idi. Telaştan kendini iyice tanıtamamıştı.

Hemen ne yapabileceğimi düşündüm. Emekli bir memurdum. Ulaştırma Bakanlığında kalan birkaç arkadaşımı aradım. THY'na telefon ettim. Yeşilköy'de böyle bir THY uçağı bulunmadığı, alıkonulan veya Pakistan'a iade edilen yolculardan haberleri olmadığını bildirdiler. Anlaşılan, Pakistan Hükümeti'nce haklarında tutuklama kararı bulunan bu doksan yolcu, çoktan Pakistan'a iade edilmişti. Bu doksan yolcunun hepsini kaçak duruma düşüren ortak suç neydi? Bunun hikâyesi yüz yıl önce başlamış, ancak İslam dininin anayasası olan Kuran'ın özüne aykırı bir parlamento kararı ile yasallaşan bir dizi takip, tutuklama ve hapis cezaları ile bunlara paralel olarak toplu ve planlı saldırılarla kundaklama, yağmalama, adam öldürme ve çeşitli işkence ve hakaretlerle devam etmiştir. Bu hikâyeyi çeşitli kaynaklara dayanarak özetleyelim:

“Pakistan kurulduğunda, toprakları içinde azınlık durumunda Budist, Hıristiyan, Hindu, Parsi ve Sih de bulunuyor, Müslümanlarda ise Sünni, Şii, Barelavi, Devbendi, Ehl-i Hadis, Çakralavi, İsna Aşeri, Alevî, Ağahanî, Vahhabi, Ahmedî, vb. birçok hizip (grup) bulunuyordu. 25 Mart 1949'da kabul edilen Hedefler Anlaşması doğrultusunda Kurucu Meclis, Pakistan'ın ilk anayasasını hazırlarken, yalnız bu gruplardaki Müslümanların değil, diğer din mensuplarının da kendi inançlarını özgürce

ifade ederek ibadet etmelerini ve yaşayışlarını buna göre düzenlemelerini güvenceye alarak onlara verilecek azınlık statüsünün Müslüman çoğunluk önünde bir alt sınıf statüsü olmamasına karar vermişti. Kabul edilen bu esaslar genel olarak anayasada yer aldı. Ancak daha sonra uygulanan "İslamlaştırma Politikaları" sonucu azınlıkların, çoğunlukta olan Müslüman topluluklardan ayrılması için bir hareket oluştu ve azınlık mülkiyetine saldırılar başladı.

Pakistan Parlamentosu, 7 Eylül 1974'de, İslam Tarihi'nde bir benzeri bulunmayan bir karar aldı ve inanç ve ibadet şekilleri bakımından Hanefi Mezhebi'nin bütün kurallarına uyan, ancak gelmesi hemen hemen bütün Müslümanlarca beklenen Mesih ve Mehdi'nin geldiğine; Hazret-i İsa'nın fiziksel bir bedenle gökten inmeyeceğine, onun bütün peygamberler gibi öldüğüne ve mezarının da Keşmir'in merkezi Srinigar'da bulunduğuna inanan Ahmedî Müslümanları (diğer yaygın deyimi ile Kadiyani'leri) yeniden sınıflandırarak, oybirliği ile Budist, Hindu, Hıristiyan vb. gibi, gayri Müslim azınlık ilan etti. Parlamento üyelerinin 16'sı, Senato üyelerinin de 14'ü oylamada çekimser kalmıştı. Senato da 18 üye daha çekimser kalsaydı, Pakistan anayasasında madde 239(2)'ye göre bu karar yasallaşmayacak, Ahmedi Müslümanlar, İslam dışına çıkarılmayacaktı. Farzedelim ki, Parlamento'da çekimser oyların sayısı tam üçte birdir, önerinin reddi için 1 oy daha gereklidir. Bu 1 oyu, Parlamento'nun gayri Müslim üyelerinden birisi kullanırsa, 4 milyonluk bir Müslüman kitleyi İslam dışına çıkarılmaktan kurtaracak, yani, 4 milyon'un dinî kaderi, 80 milyonluk bir İslâm ülkesinde bir gayri Müslim'in elinde olacaktır. Bundan daha önemlisi, görevi yasama olan bir meclis, dinî bir konuda en yüksek makam (Vatikan) gibi yetki kullanma hakkını kimden alıyordu? Her bakımdan çarpık olan ve Pakistan anayasası'nın *"Her vatandaş dinî inancını açıkça söylemek, uygulamak ve yaymak hakkına sahiptir"* (Madde 20/a) ifadesi

ile verdiği garantiye aykırı bulunan bu karardan sonra Ahmedi Müslümanlara karşı saldırılar daha da şiddetlendi."[41]

26 Nisan 1984'de Pakistan Sıkıyönetim İdaresi, Ceza Kanunu'nu ek hükümlerle genişleten bir kararname yayınladı. Gerekçesi, Ahmedi Müslümanların (Kadiyanîlerin) İslam'a karşı (!) hareketlerini önlemek ve bu yolda işlenen suçları cezalandırmaktı. Kararnamede suçlar tarif ediliyor ve her suça verilecek cezalar belirtilerek, Ahmedi Müslümanlar'ın,

- Kendilerini Müslüman olarak takdim etmeleri (Kelime-i Şehadeti söylemeleri, vb.)
- İslamî terminoloji kullanmaları (İbadethanelerine Mescit veya cami demeleri vb.)
- -Müslümanlar gibi aynı sözlerle ezan okumaları,
- Hz.Muhammed (s.a.v.), ailesi ve sahabeden başkaları için "Allah'ın Selamı üzerine olsun (Aleyhisselam)" ve "Allah kendisinden hoşnut olsun (Radyallahu anhu)" sözlerini söylemeleri ve yazmaları,
- Doğrudan veya dolaylı olarak İslâm adına vazetmek, yazılı veya sözlü olarak veya davranışı ile Müslüman olduğunu belirtmek ve dinini İslâm dini gibi yaymaya çalışmaları ve kabule davet etmeleri durumunda para, hapis ve hatta idam cezası ile cezalandırılmaları öngörülüyordu.

Bu kararname Pakistan Sıkıyönetim Komutanı tarafından onaylanıp yürürlüğe girdikten sonra Ahmedi Müslümanlar'a baskılar arttı, saldırılar, meskenlere ve camilere tecavüze, kundaklama ve cinayetlere dönüştü; Pakistan, din adına, hem de İslâm dini adına kana bulandı. 1986'da, Milletlerarası Hukukçular

[41] The Review of Religions (Dinler Dergisi)'nin 9 Eylül 1991, Religious Rights in Pakistan (Pakistan'da Dini Haklar) isimli makaleden.

Komisyonu (ICJ), Pakistan'a bir heyet göndererek, 8 yıllık bir sıkıyönetim altında çiğnenen dinî hakları ve Ahmedî Müslümanlar'a yapılan zulüm ve haksızlıkları tespit etti ve ayrıntılı bir rapor yayınlayarak Pakistan'da insan haklarının nasıl ihlâl edildiğini bütün dünyaya duyurdu.

Ahmedî Müslümanlar'ın çektikleri, gerçekte Pakistan halkının büyük çoğunluğu tarafından onaylanmış değildi. Halk, hergün selâmlaştığı, sohbet ve alışveriş ettiği kişilerin kalplerinden geçenleri araştırmak gereğini duymadan namazını kılıyor, ertesi günün rızkı için Allah'a dua ediyordu. Aydın Pakistanlılar'ın çoğu, Ahmedî Müslümanlar'a yapılanları onaylamıyordu. Ancak Hükümet, bir avuç din bağnazının "İslâmiyet tehlikededir" feryadı ile ortaya çıkanların yasalara aykırı hareketlerini önlemek için hiç bir girişimde bulunmuyor, daima bu mollaların faaliyetlerini ve bidirilerini yaymak ve ilân etmek için kendi kontrolündeki basın, radyo ve TV dâhil bütün iletişim imkânları ile onlara yardım ediyordu. Hükümet'ten mâli destek alan mahalli gazeteler de, bir kaçı dışında, Hükümeti ve Mollaları destekliyordu.

1984'den itibaren şiddetlenen Ahmedî Müslüman düşmanlığı şu sonuçları doğurdu:

> 1974'teki Parlamento kararı ile gayri Müslim sayılan Ahmedî Müslümanlar büyük ölçüde, devlet dairelerindeki ve ordudaki üst kademe görevlerinden alındılar. Bazı özel sektör kuruluşları da, 1984'deki 20 No.lu Hükümet Kararnamesi'nden sonra, Ahmedî Müslüman işçileri işten çıkarmayı hızlandırdılar.
>
> Nüfus kayıtları ve pasaportlarındaki "Dini: İslâm" yazısında İslam yerine Ahmedî yazıldığı (Devlet tarafından zorla yazdırıldığı) için birçokları iş bulamaz oldu. Hacca gitmek isteyenlere, yasal (!) olarak Müslüman sayılmadıkları için, izin verilmemeye başlandı. Suudi Arabistan makamları da, Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nin aldığı

kararları benimseyerek, Ahmedî Müslümanlar’ın hac ve umre yapmasını yasakladı. (Bu gün Cidde'ye gelen ve hava alanındaki görevlilerce Müslümanlığından şüphe edilen bir kişi, meselâ bir Amerika'lı, Kelime-i Şehadete davet ediliyor. Söyleyebiliyorsa Müslüman kabul edilerek hac yapmasına izin veriliyor. Ama pasaportunda Ahmedî yazan birisi, bütün Kur'an'ı ezbere okusa ve Kelime-i Şehadeti söylese Mekke ve Medine'ye sokulmuyor.

Yüzlerce Ahmedi Müslüman’ın işyerleri, konutları yağmalandı, kundaklandı, yüzlercesi şehit edildi, tutuklandı, hapse atıldı. Ceza Kanunu'nun ek hükümlerindeki üst sınırları da aşan hapis cezaları ile cezalandırıldı. Hatta 1986'da Pakistan'ın Sahival ve Sukhur kentlerinde 4 mâsum Ahmedî Müslüman, askerî bir mahkemede idama mahkûm edildi. Şehit edilen Ahmedi Müslümanların ailelerine yardım için, Ahmediye Cemaati içinde Bilâl Fonu adı altında bir yardım fonu kuruldu.

Ahmedi Müslümanlar’ın canilerinin bir kısmı, diğer Müslümanlar tarafından işgal edilerek ellerinden alındı, bir kısmı yağmalandı ve yakılıp yıkıldı; kalanlarında, hem dışta, hemde içte ezan okunması yasaklandı. İçerde gizli ezan okuyan veya kamet getirenler (namazın başladığını bildiren iç çağrı yapanlar) tutuklandı.

Ahmedi Müslümanlar’ın birbirlerine veya başkalarına “Esselâmü Aleyküm” (üzerinize Selâm Olsun) demeleri bile suç oldu. Mahkemeler, 1984'te yayınlanan Hükümet Kararnamesi'nin sağladığı sınırsız yorum imkânını kullanarak sayısız tutuklama ve hapis cezaları verdiler. Öğrenci, iş adamı, öğretmen, doktor, avukat, yayın mensubu, imam ve cemaat lideri ve devlet memuru olarak yüzlerce Ahmedî Müslüman mahkemelere düştü.

Dava konuları ve verilen cezalar hakkında birkaç örnek vererek, bugün de aynen devam eden durumu açıklamak faydalı olacaktır.

Pakistan'ın Sargodha kentinde bir hâkim, Abdul Shakorn isminde Ahmedî bir iş adamını, 20 Temmuz 1991'de, parmağında âyet-i kerime yazılı bir yüzük taşıdığı için 3 yıl hapse mahkûm etti. Ayni kentin Chak 98 köyünde, Gül Muhammed isminde bir Ahmedî Müslüman, motorsikletinin üzerinde, "La İlahe İllallah, Muhammedür Rasulullah" yazılı bir rozet bulunduğu için 20 Eylül 1991'de 3 yıl hapis ve 2000 rupi para cezasına çarptırıldı.

Bhakkar kentinde Abdul Qadeer isminde bir Ahmedi öğrenci ve bu öğrencinin babası, kolej giriş formunu doldururken "Dininiz?" sorusunu İslâm diye cevapladıkları için mahkemece 500 rupi para cezasına çarptırıldılar.

1991 yılında bir Molla'nın şikâyeti üzerine polis, Sialkot'un Sambrigal kasabasındaki Ahmediye Cemaati'ne ait camiye bir baskın düzenledi. Şikâyet konusu, camide Kelime-i Şehadet yazısının bulunmasıydı. Polis ilgili 6 Ahmedi Müslümanı tutukladı. Mahkeme, Ceza Kanunu, Bölüm 298-C ve 295-C hükümlerine göre sanıkların idamını istedi. Sonradan anlaşıldı ki cami, 1986 yılında da polis tarafından basılmış, yazılar o tarihte badana ile örtülmüş, ancak yağan yağmur sularının etkisi ile yazılar tekrar ortaya çıkmıştı.

Müslüman mezarlıklarına gömülen birçok Ahmedî Müslüman'ın mezarları, Mollaların şikâyeti üzerine, Mahkeme kararı ile açılarak cesetler başka mezarlara nakledildi. Bunlardan birinin şikâyeti çok ilginçtir. Chak 184/7R köyünde, 25 yaşında Mubashir Ahmad isimli bir genç, bir kaza sonucu 31 Temmuz 1991'de ölmüş ve köyün mezarlığına değil, köyden oldukça uzakta ve Devlete ait olan ekilmemiş açık bir araziye gömülmüştü. Bütün köy ma-

teme gömüldü. Genci çok seviyorlardı. Sünni olsun, Şii olsun hepsi cenazeye katıldılar. Ailesini ziyaret ederek başsağlığı dilediler. Olayı haber alan fesatçılar, Ahmedî Müslümanlar'ın düşmanlarını kışkırtarak, gencin bir Müslüman mezarlığına gömüldüğü iddiası ile mezarın açılarak cesedin çıkarılması ve başka bir yere gömülmesi için bir kampanya açılmasını ve olayın bir dava konusu olmasını sağladılar. Bölge Mahkemesi, 1974'de Pakistan Millet Meclisi'nin kabul ettiği yasaya göre gayrimüslim sayılan gencin, bir Müslüman mezarlığına gömülemeyeceğine karar verdi. Bunu haber alan ve çok üzülen köy halkı bir araya geldi; köyün yaşlılarından 33 kişinin imzası ile bir dava dilekçesi hazırlayarak Mahkeme'ye verdiler; mezarın gömüldüğü yerin Müslüman mezarlığı olmadığını, uzakta ekili olmayan açık bir arazide bulunduğunu, bu arazinin devlete ait olduğunu, cesedin buraya gömülmesine oybirliği ile karar verdiklerini, dolayısı ile Mahkeme'nin kararını değiştirmesini istediler.

Bahavralnagar Bölge Mahkemesi bu başvuruyu inceleyerek kararını geri aldı ve mezar naklini durdurdu. Ancak Mollalar bunun peşini bırakmadılar. Baskılarını daha da arttırarak, ilk kararın yerine getirilmemesi durumunda daha kötü şeyler olabileceği yolunda tehditlerle bölge yetkililerini korkuttular.

Köylüler yeniden bir araya gelerek, bu defa, bölgenin ileri gelen yetkililerinin de imzalarını alarak, iki taraflı bir sözleşme yaptılar ve mezarın nakledilmesi için ciddî bir sebep olmadığı hususunda anlaştılar. Sözleşme üst yetkililerce desteklenmedi. Köylülerin bütün çabaları boşa gitti. Bir üst yetkili "Mollalar çok baskı yapıyorlar. Ben buna karşı gelemem. Mollalara kimse karşı gelemez. Onlarda mantık yok" diye itiraf etti ve mezarın nakli için yeni emirler verildi.

Yetkililer polislerle birlikte mezarın başına geldiler. Polis şefi köylülere, mezarı açmalarını emretti. Fakat etrafta toplanan köylüler bunu protesto ettiler ve kazıya başlamayı açıkça reddettiler. Bir polis memuru, bakıcılardan birini yakaladı, bağırarak, küfürler savurarak kazmasını emretti. O da reddetti ve "Ne istiyorsanız yapın. Beni öldürün. Ama ben bu insanlık dışı işi yapmayacağım" dedi.

Polisler mezarın başından ayrıldılar. En yakın polis merkezine giderek gözaltında tutulan 4 kişiyi alıp getirdiler ve mezarı bunlara kazdırarak açtırdılar; 63 gün önce gömülen Ahmedi Müslüman gencin, cesedini gece vakti başka bir yere gömdüler. Bugün vatanını seven her Pakistanlı'nın aklında hala şu sorular yatmaktadır: "Bu talihsiz ülkenin Ahmedi Cemaati daha ne kadar acı çekecektir? İnsan hakları onlara, kendi ülkelerinde daha ne zamana kadar tanınmayacaktır? Bu fanatik Mollalar İslam'a aykırı faaliyetlerini daha ne zamana kadar sürdüreceklerdir?"[42]

İşte beni yurt dışından telefonla arayarak, haklarında tutuklama kararı bulunan 90 Pakistanlı Ahmedî Müslümanın suçu, herhalde yukarda açıklanan suç duyurularına dayanan mahkeme kararlarına benzer kararlarla sabit görülmüş suçlar olmalıydı. Sonradan öğrendiğime göre böyle bir durum da söz konusu değildi. Sıkı Yönetim, ülke çapında, Cemaat Lideri ve yöneticileri dâhil olmak üzere, bir dizi tutuklama kararı almış ve uygulamaya koymuştu. Cemaat Lideri'nin (Ahmedi Müslümanların deyimi ile Halifetül Mesih'in) ağabeyi, onun gibi giyinerek gece otomobille İslâmâbad'a doğru yola çıkarken, asıl Lider, başka bir araba içinde normal bir kıyafetle Karaçi Hava Alanı'na gelerek yabancı bir hava yolları ile Pakistan'ı terkediyordu. İslâmâbad'a kadar lider'in arabasını takip eden sivil polisler, araba içindeki lidere tutuklama

[42] The Reviev of Religions (Dinler Dergisi) Eylül 1991 ve Mart 1992'nin ilgili makalelerinden.

emrini göstererek onu kendi arabalarına alıp götürmek isteyince, onun gerçek lider olmadığını görüyorlar ve hatalarını amirlerine nasıl anlatacaklarını düşünüyorlardı. Bu olayın ayrıntılı hikâyesini, tanınmış biyografi yazarı Iain Adamson, A Man of God (Bir Tanrı Adamı) başlıklı eserinde anlatmaktadır (82).

Sadece Ağlıyor ve Dua Ediyor

Pakistan'da Ahmedi Müslümanlar'a yapılan baskı ve zulümler o derece arttı ve yayıldı ki, besmele ile yazılan bir mektup, yeni bir cami inşaası, İslâm dini hakkında vazetmek, cuma namazı için camiye gitmek, Ramazan ve Kurban bayramlarını kutlamak gibi bir Müslüman için tabii olan eylemler, mahkemelerce 3 yıla kadar hapis cezasını gerektiren suç unsurları sayılmaya başlandı. Hatta Kur'ân-ı Kerim'i mahalli dillerden birine çevirmek bile, Ahmedi Müslümanlar için tutuklama ve Pakistan Ceza Kanunu'nun 295B ve 295C Bölümlerine göre ölüm cezası ile mahkemeye verilme gerekçesi oluyordu.

Türk Edebiyatı üzerinde uzun yıllar çalışmış ve birçok çeviri yapmış Pakistan'lı değerli bir yazar olan Dr. Muhammed Celal Şems ile bir konuşmamızda, Pakistan Hükümeti'nin Ahmediye Hareketi'ni bastırmak için, 1984 yılında Ceza Kanunu'nun kapsamını genişletmesi üzerine gelişen olaylar hakkında ne düşündüğünü sorduğumda, kendisi de Ahmediye Cemaatine dâhil olan Dr. Şems şöyle cevap vermişti:

> - Durum çok kötü. Pakistan'ın hiç bir yerinde, Ahmedi Müslümanlar için can ve mal güvenliği yoktur. Hemen her gün bir olay oluyor. Bizden Müslüman olmadığımızı itiraf etmemiz isteniyor. Bunu yaparsak, kimse bize dokunmayacak, Hıristiyan, Hindu, Budist veya diğer din sahipleri gibi özgür olacakmışız. Biz elhamdülillah Müslümanız. Bunu nasıl inkâr edebiliriz? Allah'ın huzurundayız. Dinimiz olan İslâm'ı nasıl inkâr ederiz? Meclis kararı ile bizi gayrimüslim ilan ettiler.

Ziya-ül Hak, her fırsatta açıkça bize hücum ediyor. Bundan cesaret alan fanatik mollalar, yalan ve iftiralarla halkı kışkırtıyor ve üzerimize salıyorlar. Pakistan bizim de vatanımızdır. Biz Pakistan'dan nasıl vazgeçeriz? Bizi İslam'da cihad 'ı yanlış yorumlamakla suçluyorlar. Hindistan-Pakistan savaşında cemaatimiz üyelerinden tertip edilmiş bir Pakistan birliği, Hintlilere karşı kahramanca çarpıştı. Ünlü General Malik Aktar Khan'a bu savaşta kahramanlık nişanı verildi. Prof. Dr. Abdus Selam, 1979'da Fizik dalında Nobel ödülü kazanınca bütün Pakistan bayram etti. O, Nobel ödülü kazanan ilk Müslüman bilim adamı idi. İslâm âlemi, onunla gurur duydu. Pakistan'ın yetiştirdiği değerli hukuk adamı Muhammad Zafrulla Khan, Lahey Adalet Divanı Başkanlığı'na kadar yükseldi ve çok değerli hizmetler yaptı, eserler verdi. Pakistan'a gurur veren bu büyüklerin her üçü de Cemaatimiz arasından çıkmıştır.

- Pakistan'daki olaylar karşısında Huzur[43] ne düşünüyor, ne yapıyor?

Dr.Şems, acı bir ifadeyle yüzüme baktı ve şöyle dedi:

- Huzur sadece dua ediyor ve ağlıyor. İslam'ın yüce talimatından dolayı ve Sünnet-i Seniye'den uzaklaştıklarından dolayı Yüce Rabbimizin onları tekrar hidâyete kavuşturması için dua edip ağlıyor.

- Pakistan Millet Meclisi'nin, Ahmedîler'in Müslüman olmadıkları ile ilgili karar nasıl alındı?

Bu sorumu Dr. Şems böyle cevaplandırdı:

- Efendim, dinine bağlı olan ve gerçeği arayan her Müslüman'ın bu konuyu enine boyuna inceleyip iyice değerlendirmesi gerekir. Bu kararı veren Meclis üyeleri ile ilgili olarak, Sıkıyönetim İdaresi tarafından daha sonra

[43] Ahmedi Müslümanlar Cemaat Lideri'ni Huzur diyerek anıyorlar

açık bildiri yayınlanmıştır. Bu bildiride Meclis üyelerinin çoğunun, içkiye düşkün, sapık, rüşvetçi, yalancı, adam öldüren, fakir fukaranın malına zorla el koyan, ruhsatsız silah kullanan, yol kesicilere ve hırsızlara arka çıkan, zina yaptıkları ve vicdansız oldukları açıklanmıştır. (Bkz. White paper; Gov. Of Pakistan)

Şimdi bu gibi kimselerin, koca bir Cemaat'in Müslüman olup olmadıkları konusunda fetva çıkarması ne demektir, bir düşünün.

Bu Millet Meclisi üyelerinin mensup oldukları hiziplerin, birbirleri aleyhinde kâfir olduklarına dair fetvaları mevcuttur. Birbirlerini dinden çıkmış ve kâfir olmakla suçlayan bu kişilerin, hep birlikte Ahmediye Cemaati'nin Müslüman olmadığına dair verdikleri bu fetvanın dini değeri ne kadardır?

Ve en önemlisi, dikkatinizi Hz.Resulüllah'ın (s.a.v.) bir hadis-i şerifine çekmek isterim. Tirmizi ile Mişkat hadis kitaplarında, Hz.Resulüllah bir gün ümmetinin yetmiş üç fırkaya ayrılacağını; bunlardan ancak bir fırkanın (hizibin yahut cemaatin) Cennet yolunda olacağını bayan etmiştir.[44]

Ancak Pakistan Millet Meclisinin fetvası bunun tam tersinedir. Millet Meclisinin çıkardığı yasaya göre yetmiş iki hizip Müslüman, tek Ahmediye Cemaati ise kâfir ilan edilmiştir. Eğer Meclis üyeleri kalpten Hz.Muhammed (s.a.v.)'e inanıyorlarsa o zaman, Cennet yolunda olan hizibin kimler olduğunu tartışarak bu konuda bir yasa çıkarmaları gerekirdi. Hz.Muhammed (s.a.v.), Cennet yolunda olacağını beyan ettiği hizibin nasıl tanınabileceği konusunda da bizi aydınlatmıştır. Hz.Resulüllah aynı hadisin sonunda şöyle buyurmuştur:

---

[44] Tirmizi, Abvab-ül îman, İftirakü Hazihil Ümme Bölümü ve Mişkat-ül Mesabih

"Benim ve Ashabımın durumunda olanlar Cennet yolunda olacaklardır. İyi dinleyiniz, onlar bir Cemaat olacaklardır."

Bu hadis çok açık bir şekilde Hz.Mehdi'nin Cemaatine işaret etmektedir. Bugün, bütün İslami hizipler arasından, başlarında bulunan liderin Yüce Allah (c.c.) tarafından görevlendirildiğine inanan tek hizip Hz. Mehdi'-nin Cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaati'dir. Bilindiği gibi bir topluluğun "Cemaat" olabilmesi, başlarındaki liderin "İmam" olmasına bağlıdır. Birisini "İmam" ismi ile isimlendirmek ancak Yüce Rabbimiz'in buyruğu ile mümkün olabilir. Bugün bütün İslamî hizipler arasından, başındaki liderin Yüce Allah'ın (c.c.) buyruğu ile İmam olarak görevlendirildiğini iddia eden tek hizip Müslüman Ahmediye Cemaati'dir. Bu Cemaatin başında bulunan dini lider açık bir şekilde, Cenab-ı Hak tarafından İmam seçildiğini ileri sürmektedir.

Bugün, Cemaatimiz'in Hz. Resulûllah (s.a.v.) ile Ashab-ı Kiram'ın (r.a.) isimlerini zikretmelerine Kelime-yi Şehadeti okumalarına; Namaz kılmalarına; Kur'ân-ı Kerim'i okuyup tebliğ yapmalarına; Hacca gitmelerine; Namaz için ezan okuyup kamet getirmelerine vb. mani olunmakta, bütün bunlardan vazgeçmediklerinden dolayı cemaat üyelerimiz türlü eziyetlere maruz bırakılmaktadırlar. Bugün yeryüzünde bu dini görevleri eda ettiklerinden dolayı eziyet çeken ve Hz. Resulûllah'ın (s.a.v.) buyurduğu gibi bu durum bu Cemaatin Cennet ve Hak yolunda olduğunu apaçık ispat etmiyor mu?

Ve Son Çare: Dua Düellosuna Davet

Nihayet, 10 Haziran 1988'de Mirza Tahir Ahmed (Ahmediye Cemaati'nin bugünkü Lideri, yâni Huzur), Cemaatin Kurucusu Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in iddialarının reddinde büyük rol oynayan bütün liderleri ve Ahmediye Cemaati'ne karşı tamamen yalan ve iftiralarla düşmanlığı körükleyen bütün din ve devlet adamlarını mübahaleye davet etti.

Kur'ân-ı Kerim'de Al-i İmran Suresi'nin 61. Ayet'inde Allah, kendisine ilim verdiği kişilerin iddiaları hakkında tartışanlara karşı, yüce Peygamberi'ne (s.a.v.) şu çareyi buyuruyor: *"Gelin hep birlikte tartışalım, kim yalan söylüyorsa Allah'ın laneti onun üzerine olsun."*

İşte Huzur, Ahmediye düşmanlarına ve karşıtlarına bu İlahi metodu uygulayarak gerçeğin ortaya çıkmasını teklif ediyordu. Bu teklif özellikle Pakistan Devlet Başkanı ve sıkıyönetim Komutanı Ziya-ül Hak ve onun destekçilerine yöneltilmişti.

Çünkü cinayetlere varan zulüm, baskı ve haksızlıklardan onlar sorumluydu. Eğer General Ziya ve Hükümeti tutumlarını değiştirmezlerse, Allah'ın Gazabı onları yakalayacak ve sonlarını getirecekti. General, mübahale davetini kabul etsin veya etmesin, sonuç değişmeyecekti.

Mübahale daveti, Ahmediye Cemaatinin bütün dünyadaki örgütleri tarafından basılarak yayınlandı ve dağıtıldı. General Ziya bu davete cevap vermedi. Huzur şöyle diyor ve dua ediyordu:

Bizim yapabileceğimiz bir tek şey kaldı: Onları mübahaleye davet etmek ve davamızı Kuran'ın talimatına uygun olarak, her şeye Kadir olan ve her şeyi bilen Yüce Allah'ın İlâhî mahkemesi'ne götürmek.

Allah'ım! Hangimiz Senin Nazarında yalancı ve sahtekâr ise, gazabını bir yıl içinde onun üzerine indir... Ey kudret sahibi

Allah'ım! Bunu yap ki doğru, yanlış tam ayırdedilsin. Gerçek ile yalan açıkça ortaya çıksın.

General Ziya davete cevap vermiyordu. Huzur teklifini bir daha tekrarladı ve General'i tövbeye davet etti; fakat General'den bir ses çıkmadı.[45]

[45] Lain Adamson'un "A Man of God" isimli eserinden

Sonunda Allah Kararını Verdi

12 Ağustos 1988'deki Cuma hutbesinde Huzur, General Ziya'dan tövbe ettiğine dair ne bir söz, ne de bir hareket işareti görülmediğini, şimdi Allah'ın harekete geçeceğini bildirerek yeniden uyarıda bulundu ve General Ziya-ül Hak'a şöyle seslendi:

> -*Allah'ın Gazabı'ndan kaçamayacaksın!*

Artık geriye dönüş yolu kapanmıştı.

5 gün sonra, 17 Ağustos 1988'de, General'in içinde bulunduğu askeri uçak, çoğu üst kademe sivil ve asker olan 31 yolcusu ile aralarında A.B.D. Büyükelçisi ve bir Amerikan askeri heyeti ile birlikte, kalkıştan beş dakika sonra yere çakılarak infilak etti. Huzur, ertesi gün;

> - *Allah kararını verdi. Birisinin ölümüne sevinmek doğru değildir.*

diyerek General Ziya-ül Hak'ın ailesine başsağlığı mesajı gönderdi." [46]

---

[46] lain Adamson'un "A Han of God" isimli eserinden

Ziya'nın Sonu Allah'ın Bir İşi Olsa Gerek

Ahmediye Cemaatinden olmayan birçok kişi de, bu mübahalenin büyük bir İlahî İşaret olduğu hususunda Cemaat Lideri'nin iddiasını paylaştılar. Bunların arasında, Pakistan'ın eski Başbakanı Zülfikar Ali Bhutto'nun[47] kızı Benazir Bhutto da vardı. Babasını devirerek iktidara gelen, sonra da onu astıran General'in bu feci sonu hakkında Benazir Bhutto şöyle dedi:

- *Ziya'nın sonu, Allah'ın bir işi olsa gerek!*

Ahmediye Cemaati'nin Lideri, *"Bu olay, Allah'ın bizim imdadımıza geldiğini gösteren büyük bir İlahi İşaret'tir. Gelecek nesiller, Allah'ın, atalarına nasıl yardıma geldiğini gururla anacaklardır"* diyordu.

İçinde General Ziya'nın sadece dişleri bulunan tabut mezara indirilirken, 21 silah atışı ile selamlandı. Uçağın düşüşünden sonra General'in ancak dişleri bulunabilmişti. Bir Ahmedi şöyle dedi: *"Mübahale'ye gülen dişler, şimdi toprağın iki metre derinliğine gömüldü."*

Uçağın düşüş sebeplerini araştıran ekip, teknik analizler yapmak suretiyle, düşmeye yol açabilecek çeşitli sebepleri birer birer gözden geçirdi:

- Uçakta bomba olamazdı. Çünkü uçağın enkazı geniş bir alana yayılmamıştı.
- Peşine ısı izleyici bir roket takılıp uçağı vurmuş olamazdı, çünkü uçak gövdesinin alüminyum panolarında buna ait yüksek ısı izleri görülmemişti.
- Amerikan Askerî Heyeti'nin Başkan'ı olan General Wassom'un cesedi üzerinde yapılan otopsi sonucu, Ge-

[47] 1974'de Pakistan Parlamentosu, Ahmedi Cemaatinin gayri Müslim sayılmasını kararlaştırdığında, Zülfikar Ali Bhutto Başbakan'dı.

neral'in, uçak yere çakıldıktan sonra çıkan yangından değil, bundan önce öldüğünü gösteriyordu.

- Uçakta bir motor arızası da olmamıştı. Zira yapılan incelemeler, uçak yere çakılırken motorların tam hızla çalışır durumda olduğunu gösteriyordu.
- Hiç bir şekilde bir benzin kirlenmesi söz konusu değildi.
- Kumanda mekanizmasında yapılmış bir sabotaj da söz konusu olamazdı. Devlet Başkanı'nın uçağı PAK One Hercules'de üç ayrı takım kumanda ve kontrol sistemi mevcuttu ve her uçuşta bakım teknisyenleri de uçağa biniyorlardı. Araştırmacılar, her üç sistemin de yere çakılmadan önce çalışır durumda olduğunu tesbit etmişlerdi.
- Uçağın kalkışından yere çakılışına kadar geçen 5 dakika içinde, pilotlardan bir arıza veya düşme durumu ile ilgili hiç bir mesaj alınmadığına göre, geriye bir tek ihtimal kalıyordu: Pilotlar ve belki de bütün yolcular ani olarak bilinçlerini kaybetmişlerdi.

Bu nasıl olmuştu?

Araştırmalar buna cevap veremiyorlardı. Ancak bütün dünya, bunun niçin olduğunu biliyordu."[48]

[48] Lain Adamson'un "A Man of God"(Bir Tanrı Adamı) isimli eserinden.

Ahmedi Müslümanlar Türkiye’de Nasıl Tanıtılıyor?

Norveç'ten yeni döndüğüm günlerde beni ziyarete gelen bir arkadaşım çantasından bir kitap çıkararak önüme koydu, İngilizce *“Invitation to Ahmediyyat” (Ahmediye'ye Davet)* başlıklı kitabın ilk sayfasında el yazısı ile *"For the Seekers of Truth"* (Gerçeği arayanlar için) yazısı vardı ve altı imzalanmıştı. Belli ki bir Ahmedi Müslüman Türkiye'den ayrılırken kitabı bir mesajla meraklılarına bırakmak istemişti.

“Eski kitaplar satan bir dükkânda gördüm, aldım,” dedi arkadaşım.

Ben çok şaşırmıştım. Birbirimizi görmeden geçirdiğimiz uzun yıllardan sonra, ilk buluşmamızda, bana bir kitap gösteriyordu ve bu kitabın aynısını ben de Norveç'ten getirmiştim ve onu, Arapça dâhil, birçok dil bilen ve geniş bir kültüre sahip olan bu arkadaşıma vermek istiyordum.

“Kitabı çok ilginç buldum. Ben de bunun için sana getirerek, göstermek istedim” dedi.

Hindistan'da Mesih ve Mehdi'nin ortaya çıkışı, İslam'da Ahmediye Hareketi ve Ahmedi Müslümanlara yapılan baskılar Türkiye'ye pek yansımamışa benziyordu. Geniş din bilgisi olan çevreler, Ahmediye Cemaati'nden, *"İngiliz destekli, İslam'ın dışına çıkmış, bölücü, İslam'ı çökertmek amacı olan, sapık bir topluluktur"* şeklinde söz ediyorlardı. Cemaatin Kurucusu'na da İngiliz casusu damgasını vuruyorlardı. Bilgileri ciddî ve derin bir incelemeye dayanmıyordu. Pakistan Parlamentosu'nun 1974'te aldığı ve adeta, *“İslam'da ilk aforoz”* şeklinde nitelendirilebilecek "İslam dışına çıkarma" kararı, 1984"te ise Pakistan Hükümeti'nin Ceza Kanunu'nu sadece Ahmedî Müslümanlar için genişleterek, ne Kur'an esaslarına, ne de, altını imzaladıkları İnsan Hakları Evrensel Bildirisi'ne uyan; ancak, din ve vicdan özgürlüğüne tecâvüz anlamına gelen yeni suç ve cezaları en şiddetli bir şekilde uygulamaya başlaması, Türkiye'deki insan hakları savunucularının ilgisini pek çekme-

mişe benziyordu. Yalnız Cumhuriyet Gazetesi, 1984 Kararnamesi'nden sonraki olayları, "Pakistan'da Mezhep Kavgası" başlığı altında Newsweek dergisinden aktardığı bir haberle Ahmediye Cemaati'nin kuruluş hikâyesini kısaca anlatarak okuyucularına şu bilgileri verdi:

"Bu mezhebe inananlar tıpkı Müslümanlar gibi yaşayıp ibadet ediyorlar. Tek farklı yönleri Mehdi'nin onları klasik İslamî görüşten ayırmış olması. Tartışma da buradan çıkıyor... Ahmedi Mezhebi Pakistan'da 1974 yılında yasaklandı, fakat işlevlerine devam etmesi bir süre için engellenmedi. Bugünlerdeyse durum bambaşka. Newsweek muhabirinin bildirdiğine göre, Ahmediler İbadet yerlerine cami diyemiyorlar. Onun yerine Beyt-ü Zikar adını takmışlar. Ne var ki, bunun da inşası yerel yöneticiler tarafından durdurulmuş.

Ahmedilerin mezheplerine ilişkin yayın yapmaları ve ezan okumaları da yasak. Suudi Arabistan'da da bu mezhep tamamen yasaklanmış. Pakistan Din İşleri Bakanlığı Sekreteri I.A.Imtiazi, "Ahmediler diğer yerel dinler gibi azınlık statüsünü kabul ederlerse onları, diğer azınlık grupları gibi himaye edebileceklerini" belirtiyor. Fakat bu mezhebi asla Müslümanlığın bir parçası sayamayacaklarını da ekliyor. Mezhebin bir temsilcisi, Ziya-ül Hak'ın, Mezhebin doğruluğuna veya yanlışlığına karar verme yetkisinin bulunmadığını savunuyor."[49]

Doğru haber vermekle Övünen Milliyet Gazetesi, aradan 6 yıl geçtikten sonra, 20 Ağustos 1990'da, hem deneyimsiz, hem de genel kültürsüz bir muhabirinin "Uyduruk Dinler" başlığı altında hazırladığı uyduruk röportaj haberi'ni, hem de birinci sayfasının tepesinde, büyük puntolarla yayınladı. Neye hizmet ettiği anlaşılamayan, ancak bilhassa Ahmedi Müslümanlar için "Tanrı'nın insanlar gibi yiyip içtiğine(l) inandıkları" şeklindeki ifadelerinden, ilkel bir aşağılama veya kışkırtma amacı taşıdığı açıkça belli olan bu haberi, Pakistan'lı dostumuz Dr. M. J.

[49] 15-Temmuz 1984 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nden

Şems'e ilettiğimde, Dr.Şems Milliyet'e güzel ve nazik bir tekzip mektubu gönderdi ve inancını savunarak kendisinin ve bütün Ahmedi Cemaati'nin Müslüman bir topluluk olduğunu savundu. Ancak Milliyet, benim de ricalarıma rağmen, birinci sayfanın tepesinde verdiği habere açıklık getirmedi.

Milli Gazete, Ahmediye Hareketi'nin önde gelen, muarızlarından Ebu'l Ala El-Mevdudi'nin Kadiyanilik üzerine yazdıklarını, bir yazı dizisi ile okuyucularına sundu. Dizi, 1970'li yıllarda Türkiye'de çok tutulan, ancak daha sonra, dini bilgilerinin yetersizliği belli olunca gözden düşen Mevdudi'nin Ahmedi Müslümanlar'a karşı yalan ve iftira dolu suçlamaları ile masum dindar okuyucuları bir süre meşgul etti, sonra kesildi. Millî gazete, Ahmedi Müslümanlar'ın Pakistan'da Mevdudî'ye verdiği savunma cevaplarını yayınlamak dürüstlüğünü gösterseydi, Milliyet Gazetesi'nin durumuna düşmeyecekti. Cumhuriyet-'in Newsweek muhabirine dayanarak verdiği haber, gazetecilik mesleğinin ahlak kurallarına çok daha uygundu.

1987'de Akabe Yayınları arasında çıkan Pakistan Dosyası'nda, Sayfa 190'da, kitabın araştırmacı yazarı, bakınız neler yazmış:

"Kadiyani'ler, Müslümanlıkları tartışma konusu olan bir topluluktur. Çünkü bunlar, İslâm dininin en temel ilkelerinden birisi olan Hz. Muhammed'in (s.a.v.)Peygamberliği'ni kabul etmemektedirler."

Bir yalan ki, yalancısını rahatça iftiracı yapabilir. Ancak inanıyorum ki sayın yazar, Mevdudi'nin hayatı ve eserleri ile fazla meşgul olduğu için, 80 kitap yazmış Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in bir tek kitabını bulup okuyamamıştır.

Türkiye Gazetesi yayınları arasında çıkan Tam İlmihal (Saadeti Ebediye) kitabında birkaç satırla verilen bilgiye göre;

"Ahmed Kadiyani, Hindistan'da Pencap'ta 1879'da İngilizlerin yardımı ile Kadiyaniyye veya Ahmediyya adında yeni (!) bir din kurmuştur. Peygamber olduğunu söylemiştir İsmaîlî fırka-

sından bir zındık idi. Dinini 1888'de ilân etti, 1908'de Cehenneme (!) gitti. Yeni bir şeriat getirdiğini söylüyor."

Bu satırlardaki yanlışların hangi birini düzeltmeli? Hıristiyan ülkelerinde (mesela Norveç'te) basılan ansiklopedilerde bile, Mirza Gulam Ahmed (a.s.) hakkında çok daha doğru ve güvenilir bilgiler vardır. Üstelik böyle çirkin ifadelere yer verilmemiştir.

İslâm'da Ahmediye Hareketi'ni Türkiye'de en geniş ve ciddi bir şekilde araştırıp inceleyen Prof. Dr. Ethem Ruhi Fığlalı'dır. Zannederim bir doktora çalışması şeklinde başlattığı araştırması, Aylık Dergi'nin 1985'de çıkardığı özel sayısında yer alan *"Mesih ve Mehdi İnancı Üzerine Mezhepler Tarihi Açısından Bir Bakış"* başlığı ile yayınlanmış makalesine temel olmuştur. Bu makalesinde Prof.Fığlalı, "Mesih ve Mehdi inancının yalnız İslam Kültüründe değil, hemen bütün dinlerde, özellikle Yahudilik ve Hıristiyanlık'ta önemli bir yer tuttuğunu belirttikten sonra Mesih ve Mehdi kelimelerinin tariflerini yapmakta ve gerek dini, gerekse tarihi gelişmelerle bu konuda ortaya atılan iddiaları incelemektedir. Özellikle, Meryem oğlu İsa'nın (a.s.) vefatı ile ilgili Kuran'a dayalı deliller karşısında, müfessirlerin Hz. İsa'nın (a.s.) Kıyamet Günü'nden önce döneceğine dair hadisleri yorumlamada nasıl zorlandığını, zarif bir üslup ile anlatmakta, dürüst bir araştırmacıya yaraşan dikkat ve duyarlılıkla, Mesih ve Mehdi'ligini ilan eden Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in *"Meryem Oğlu İsa ölmüştür, gökten inmesini beklemeyiniz"* şeklindeki iddiasının kolayca reddedilemeyeceğini şöyle ifade etmektedir:

"Mezhepler Tarihi açısından konuyu, sadece tesbit vazifesi ile *mükellef olduğumuzun idraki içinde olmakla beraber, şu kadarını söylemeden geçemiyeceğiz: Bir kere, "İsa bin Meryem'in bedeniyle ve canlı olarak semaya çekildiği" şeklindeki açıklama, bize, bu konudaki ayetlerin sınırını oldukça zorlayan bir davranış gibi gözüküyor. Bu türlü bir davranışa da, Hz. İsa'nın Mesih sıfatı ile Kıyamet'ten önce ineceğine dair (Hadislere*

dayalı) haberlerin sebep teşkil etmiş olabileceğini söylemek pek isabetsiz sayılmaz sanırız. Çünkü ayette "Allah onu Kendine ref etti” (Nisa Suresi,158) demektedir, semaya kaldırdı değil."

Prof. Fığlalı'nın Mesih'in gökten inişiyle ilgili olarak gösterdiği ilmî titizliği, Ahmedi Müslümanlar’ın Parlamento kararı ile İslam dışına çıkarılarak gayri Müslim ilan edilmeleriyle ilgili görüşlerini, Mesih ve Mehdilik iddialarında bulunan Cemaat Kurucusu'nun çoğu Urdu dilinde yazılmış ve henüz Batı dillerine tam olarak çevrilmemiş eserlerini de, Kuran ve Hadis ışığı altında aynı titizlikle inceleyerek Türk kamuoyunu aydınlatması çok faydalı olacaktır. Felsefe öğretmeni Mevdûdi'nin Büyük Kur'an Yorumcusu ve İslâm Şampiyonu olarak ortaya çıkışı ile şiddetlenen "din adına kan, zulüm ve vahşetin sebep olduğu maddî ve manevi tahribat" Prof. Fığlalı gibi ehil ve titiz araştırmacıların katkıları ile telâfi edilebilecektir.

Bir Hıristiyan, misyoneri iseniz, Pakistan'a gidip beş yıldızlı bir otele yerleştikten sonra, alkollü içkilerin Müslümanlar’a yasak olduğu Pakistan'da, siz yabancı ve gayri Müslim olduğunuz için, şarabınızı veya viskinizi yudumlayıp ertesi günler açık veya gizli olarak yapacağınız "Hıristiyanlık propagandası" ve "İslâmı gözden düşürme" planlarını gözden geçirirken, bir toplantı için Lahor'a gelen ve yanınızdaki odada kalan iki Ahmedi Müslüman, namaz vakti, otelin alt katındaki güzel mescite inip kendi başlarına vakit namazı kılmak istediklerinde, birisi kamet getirdiği anda, onları Ahmedi olarak nüfus kimliklerinden tanıyan bir otel görevlisi ihbarda bulunursa, polis *"mescitte Müslüman gibi namaz kılmak ve kendini bir Müslüman gibi göstermek, kamet getirmek"* suçlarından gözaltına, alabilecek ve savcılık, yürürlükteki kanun ve kararnamelere dayanarak 3 yıla kadar hapis ve ağır bir para cezası talebi ile Allah'a ve Elçisi Muhammed'e (s.a.v.) inanan, beş vakit namaz kılan, zekat veren, kendilerine yasaklandığı için Hacca gidemeyen, ağzına

alkollü içki koymayan bu iki vatandaşı, yasalar gereği derhal mahkemeye sevkedebilecektir.

Bugünkü Pakistan yönetiminin, yasalar yürürlükte olmasına rağmen, Bhutto ve Ziya-ül Hak dönemine nisbetle hoşgörülü bir tutum içinde olduğunu, hiç olmazsa tahrik edici söz ve davranışlardan kaçındığını memnuniyetle ifade eden Ahmedi Müslümanlar bu yasaların en kısa zamanda yürürlükten kaldırılması için dua ediyorlar. Onların duasına biz de katılıyoruz. Türkiye ve Pakistan, kardeşlik sevgisine en güzel örnek olan iki Müslüman ülkedir.

Diyanet İşleri Başkanlığımız, kitabımızın "Vâdedilen Oğul" başlığı altında açıklandığı üzere, Ahmediye Cemaati kurucusu'nun oğlu Mirza Beşüriddin Mahmud Ahmed'in iki değerli eserini,"Introduction to the Study of the Holy Qur'an" (Kur'ân-ı Kerim'in Tetkikine Giriş) ve "New World Order" (Yeni Dünya Nizamı) nı Türkçe'ye çevirerek yayınlatmakla, yazarı kim olursa olsun İslâm'a ve insanlığa faydalı olan eserlerin millî dilimize çevrilmesindeki isabeti de, okuyucularından gördüğü ilgi ile ispatlanmıştır. Bu iki eseri dilimize çeviren, Dışişleri Bakanlığı eski mütercimlerinden, değerli âlim zat rAhmedli Şinasi Hasan Siber (nur içinde yatsın), İzmir'de bir sohbetimizde bana, gelebilecek tepkilerden çekindiği için, bu değerli eserlerin yazarının Mirza Gulam Ahmed (a.s.)'in oğlu ve o tarihlerde Ahmediye Cemaati'nin Lideri olduğunu belirtemediğini söylemişti. Bu eserleri çok takdir eden ve basılmasında yardımı olan ancak yazarının kimliğini bilmediğini tahmin ettiğim eski bir Diyanet işleri görevlisi, Ahmedi Müslümanlar'dan "mikrop" diye bahsedince içim burkulmuştu. Bir Müslümanın, "Ben Müslümanım" diyenlere, tamamen dini inanç ve yorumlar açısından ve sanki "kalbini yarıp içine bakmış" gibi böyle hakaret etmesi, en azından doğru değildir. Kuran'a ve Peygamberimiz'in (s.a.v.) Sünnet'ine de aykırıdır.

Kitabımızın başında da belirttiğimiz gibi, "Her kim namazımızı kılar, yüzünü kıblemize çevirir ve bizim kestiğimiz hayvanın

etini yerse, o Müslümandır. Allah'ın ve Allah'ın Resulü'nün korumasındadır. Allah'ın korumasını (zimmetini) bozmayınız"[50] Hadis-i Şerif'inin hikmeti, dün olduğu gibi bu gün de, birbiriyle çekişerek, hatta savaşarak, 73 fırkaya ayrılmış ve büyük maddî varlıklarına rağmen zayıf düşmüş İslâm ülkelerinin, Saray Bosna'da ve bütün beldelerde Müslümanlar'ın alçakça katline seyirci kalmaları karşısında, bütün İslâm dünyasına yol göstermektedir. Bu yol, birliğe ve dayanışmaya giden yoldur. Sünnî'si ile Şiî'si ile, Ahmedi'si ile.

Kalplerde olanı ancak Allah bilir.

Birçok Müslüman'ın kanına giren, ancak yere düştüğünde, tam kılıç darbesini yiyeceği zaman Kelime-i Şehadeti söyleyen düşmanı, "can korkusundan Müslüman oldu" diye düşünüp öldüren Usâme bin Zeyd'i, Peygamber Efendimiz (s.a.v.);

“Sen onun kalbini yarıp ta içine mi baktın?” diye azarlamıştır.

Evet, kalplerde olanı ancak Allah (c.c.) bilir.

[50] Sahih-i Buhari, Cilt I, Kitab-üs Salat, Sayfa 56

Nur Ahmed ve Kur'ân-ı Kerim'i

Norveç'te iken kazandığımız para, geçimimizi ancak sağlıyordu. Vatandaşlarına Mekke yolunu gösteren Kutup yıldızı Nur Ahmed ve eşi de, Oslo'da başlarını sokacak bir ev almak için, her Norveç'li gibi, para biriktirmeğe çalışıyorlardı. Biri kız, biri oğlan iki çocukları vardı. Ayrılacağımıza yakın günlerde, birbirimizi bir daha ne zaman ve nerede görebileceğimizi konuşuyorduk. Her ikimiz de büyük yol masraflarını karşılayamayacağımızı biliyorduk. Şöyle anlaştık: Kim ilk önce çok para kazanıp milyoner olursa, o, diğerini, ailesiyle birlikte, uçak giderleri dâhil, bütün masraflarını karşılayıp kendi ülkesinde misafir edecek ve gezdirecekti.

Yıllar geçti. Ben ona şöyle bir mektup yazdım: "Milyoner olduk. Ama sizi davet edemiyoruz. Çünkü biz Norveç'te iken 1 Norveç Kronu 2,5 TL. idi. Şimdi 1 Norveç Kronu 1250 TL. Milyonlar kazanıyoruz, ama ne gelebiliyoruz, ne de sizi, uçak biletlerinizi alıp davet edebiliyoruz.

Onlar bize geldiler. Müslüman Müslüman'ın kardeşidir. İki kardeş olarak kucaklaştık. Hasret giderdik, onlara Türkiye'yi ve Müslüman halkımızı tanıttık. Evimizdeki Kur'ân-ı Kerim'leri incelerken, Manisalı rAhmedli kuyumcu Ali Uğurlu (Nur İçinde yatsın) varını yoğunu sarfederek, Allah rızası için, Kur'an okuyucularına okuma kolaylığı sağlamak üzere renkli olarak bastırdığı Kur'ân-ı Kerim'i gören Nur Ahmed,

> **-** *Bu Kur'an'dan ben de bir tane satın almak isterim. Ankara'da bulabilir miyiz?*

diye sordu.

O anda benim yapacağım tek şey;

> - *Bunu alabilirsin,*

diyerek Kuran'ı hemen misafirime hediye etmek olmalıydı. Ama Allah doğrusunu biliyor, içimden geçen şey, böyle kıy-

metli ve bir daha basılması zor olan Kuran'ı (çünkü çoğu satılmış, bir kısmını da Rahmetli Ali Bey, Medine'ye götürmüştü) ona hediye etmeye kıyamadım; arayıp bulmaya çalışacağımı söyledim.

Birlikte Ankara'yı gezerken onu Hacı Bayram'a götürdüm. Kitapçılarda istediği Kuran'ı aradık, ama bulamadık. Türbeyi ve camiyi ziyaret ettikten sonra, Hacı Bayram Dostu, Ankara'nın tanınmış siması,

" Hacı Bayrama sıcak gelin

Soğuk gelirseniz faydası yok.

Tanışıp söyleşemeyiz.

Sıcak gelin ki tatlı tatlı

Sohbet edelim. "

diyerek bizleri, musalla taşına uzanmadan önce sohbete davet eden değerli kardeşimiz Dr.Emin Acar'ın "Şifa Dergâhı" na dönüşen muayenehanesine gittik. Emin Bey bizi sevinçle karşıladı. Patenti kendine ait "ünlü kuşburnu" çayından vesair yiyeceklerinden ikram etti. Nur Ahmed'in 16 yaşında nasıl Müslüman olduğunu anlattım, çok memnun oldu. Ayrılmadan önce, Emin Bey, elini arkasına uzatarak bir kitap çıkardı!, onu Nur Ahmed'e uzattı. Bana da,

- *Hediyemiz olsun. Sen söyleyiver,* dedi.

Nur Ahmed kitabı almış, bir sayfasını açmış bakıyordu.

- *Doktor Emin Bey'in hediyesi,* dedim.

Birden gözlerinin yaşardığını ve sessizce ağlamaya başladığını gördüm. Elleriyle gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu. Emin Bey de bunu farkedince şaşırdı ve bana, ne olduğunu anlamak ister gibi baktı. Ben de şaşırmıştım.

Uzanıp baktım. Nur Ahmed'in elindeki kitap, bizim evde görüp de, çarşıdan satın almak istediği RAhmedli kuyumcu Ali Uğur-

lu Bey'in bastırdığı nefis Kur'ân-ı Kerim idi. Onun bu isteğinden Emin Bey'e hiç bahsetmemiştim. Çarşıda arayıp bulamamıştık. Emin Bey'e durumu anlattım. Nur Ahmed, arzu ettiği kitabı, Allah'ın ona hemen lütfettiğini görünce dayanamamış, sessizce ağlıyor, bir taraftan da ağladığı için bizden özür diliyordu. Dr.Emin Bey de çok duygulanmıştı. Bana,

- *Macit, bu kardeşimize sen de kasetli bir Hatm-i şerif al, hediye et. Bu iyi bir Müslüman, temiz bir kalbi var.*

dedi. Ezik bir sesle,

- *Peki Emin Bey,* dedim.

İçimde eziklik vardı. Çünkü böyle temiz bir Müslüman kardeşimizin arzusunu, misafir olmasına rağmen, "mevcudu kalmamıştır, Arapça Kuran'ı nasıl okuyacak, başka birine, hediye ederim" gibi düşüncelerle yerine getirememiş, tecvit' e uyularak okumada büyük kolaylık sağlayan eğitim amaçlı, bu eşsiz Kuran'ı Kerim'i elden çıkarmaya kıyamamıştım.

Ertesi gün ilk iş olarak çarşıya çıkıp, çantası ile birlikte ve o kıyamadığım Kur'ân-ı Kerim'den daha kıymetli Hatm-i Şerifi satın alıp Nur Ahmed'in odasındaki bavullarının yanına koydum.

- *Dr. Emin Bey'in almamı istediği Kur'an kasetleri,*

dedim. Derin bir minnettarlıkla teşekkür etti. Sesi, heyecandan, çok az çıktı.

Ünlü İngiliz yazarı Thomas Carlyle "On Heroes, Hero Worship and The Heroic in History" (Kahramanlar) başlıklı eserinde, Kuran ve Peygamber Efendimiz (s.a.v.) hakkında, hayranlığını gizlemeye gerek duymadan, içten övücü sözler yazmış ve 20.Yüzyılın tutucu Hıristiyan çevrelerinin en çok tepkisini çeken şu kısa cümleyi eklemiştir:

I do esteem him a true one "Ben onu gerçek (bir Peygamber) sayıyorum."

Ben de, Yüce Allah'ın, kalbini 16 yaşında iken İslâm nuru ile doldurduğu Norveç'li kardeşimiz Nur Ahmed'e şöyle sesleniyorum;

> *I do esteem you a true Muslim. "Ben seni gerçek bir Müslüman sayıyorum."*

Rabbim bizi gerçek Müslümanlar olarak yaşatsın, günahlarımızı bağışlasın ve vâdettiği Cennet'inde yeniden buluştursun.

Kitabımızı şöyle bitirelim:

"Allah'ım, Muhammed'in (s.a.v.) dinine yardım edene sen de yardım et ve bizi onların arasına kat. Âmin."

15.9.1993 Ankara/Türkiye

Kaynaklar

1	Ahmed,M. Gulam	Barahin-i Ahmadiyya (Urdu Dilinde). Sefir Hind Matbaası, Emretsar, Pencap, 1880-1884.
2	Ahmed,M. Gulam	Feth-i İslam, Riyaz Hind Matbaası, Emretsar, Pencap, Hicri 1308, Miladi 1891, 88s.
3	Ahmed,M. Gulam	Tavzih-i Meram, Riyaz Hind Matbaası, Emertsar, Pencap, 1891,
4	Ahmed,M. Gulam	İzale-i Evham, Riyaz Hind Matbaası,Emertsar, Pencap, Hicri 1308, Miladi 1891, 948s.
5	Ahmed,M. Gulam	The Teachings of İslam, Rabvah, Pakistan, 1966. (Türkçesi; îslâmiyetin öğrettiği esaslar.. Islam International Publications Ltd.1992)
6	Ahmed,M. Gulam	Mesih Hindistan Men, Matbaa Envar-ı Ahmediye Kadiyan, 20 Kasım 1908
7	Ahmed,M. Gulam	Precious, Pearls, Rabvah, Pakistan, 1965.
8	Ahmed,M. Gulam	Victory of İslam, Rabvrah, Pakistan, 1973.
9	Ahmed,M. Gulam	How to Get Rid of The Bondage of Sin, Rabwah, Pakistan, 1962
10	Ahmed,M. Gulam	Our Teaching,, Rabwah, Pakistan, 1962.
11	Ahmed,M. Gulam	Explanation of Objectives, Rabvah, Pakistan, 1972.
12	Ahmed,M. Gulam	A Misunderstanding Removed, Rabvah, Pakistan, 1959.
13	Ahmed,M. Gulam	Al Vasiyyât, Magazin Press, Pencap, Hinaistan, 1905.
14	Ahmed,M. Gulam	Fountain of Christianity, Lahore, 1961.
15	Ahmed,M. Gulam	Tazkiratu'ş Şahadeteyn, (The NarratiVe of Two Martyrdoms), London, 1984.
16	Ahmed,M. Gulam	Blessing of Prayer, Rabwah, Pakistan, 1973.
17	Ahmed,M. Gulam	The Kashfu'l Ghita, Lahore, 1898.
18	Ahmed,M. Gulam	Four Çuestions by A Christian and Their Answers, Lahor, 1968.
19	Ahmed,M. Gulam	Three Questions by A Christians Answered, Rabwah, 1972.
20	Ahmed,M. Gulam	The Essence; of Islam, (Extracts from his vritings) London, 1979.
21	Ahmed,M. Gulam	Ahmed'in Mektubu (Arapça).
22	Ahmed,M. Gulam	Mavahibur Rahman, Ziya-ul İslam matbaası, Kadiyan, Ocak 1903.
23	Ahmed,M. Gulam	Hamamat'ül-Buşra. (Hicri,1311), 1894.
24	Ahmed,M. Gulam	Tuhfe-i Bağdat. Pencap Press, (Hicri 1311), 1893.

25	Ahmed,M. Gulam	Al İstifta (Hakikat'ül-Vahiy), 15 Mayıs 1907, Magazin Matbaası, Kadiyan.
26	Ahmed,M. Gulam	Talim, Islamabad, Surrey, 1988.
27	Ahmed,M. Gulam	Keşt-i Nuh,1902, Ziya'ül-İslam Matbaası, Kadiyan.
28	Ahmad, M.Bashirruddin Mahmud	Invitation To Ahmadiyyat,Lahor, 1961.
29	Ahmad, M.Bashirruddin Mahmud	Ahmadiyyat or The True Islam, Lahor, 1924 (7. Baskı 1972).
30	Ahmad, M.Bashirruddin Mahmud	İslam and New Mor İd Order, Rabwah, 1968.
31	Ahmad, M.Bashirruddin Mahmud	What is Ahmadiyyat, Lahore, 1961.
32	Ahmad, M.Bashirruddin Mahmud	Tefsir-i Kebir 10 cilt. Aşşirkatül îslamiya, 1940-1962
33	Ahmad, M.Bashirruddin Mahmud	Introduction To The Study of The Holy Qur'an, Lahore, 1969. (Türkçesi Kur'ân-ı Kerim-'in Tetkikine Giriş, Diyanet İşleri Bak., 19.
34	Ahmad, M. Nasir	A Message of Peace and A Word of Harning, London (Türkçesi, Bir Barış Tebliği Ve Bir Uyarma, 2.Baskı 1993 islam International Publications Ltd,)
35	Ahmad, M. Nasir	Freedom of Faith and Conscience in İslam, Lahore, 1979.
36	Ahmad, M. Nasir	Message of Love and Brotherhood to Africa, Rabwah, 1970.
37	Ahmad, M. Nasir	Are Ahmadis Muslims? London, 1973.
38	Ahmed M. Mübarek	The Promissed Hessiah, Kend Publications, England,
39	Ahmed M. Mübarek	İslam in Af rica, Rabwah,1962.
40	Ahmed M. Mübarek	The Preaching of islam, Rabvah, 1964.
41	Ahmed M. Tahir	Din Adına Kan, Frankfurt, İslam International Publications Limited, 1992.
42	Ahmed M. Tahir	Quelques Traits Caracteristique de L'islam, London,
43	Ahmed M. Tahir	Islam's Response to Contemporary Issues, İslamabad, Surrey, 1992.
44	Ahmed M. Tahir	Körfez Krizi ve Yeni Dünya Düze-ni(Arapça), Al Shirkatul Islamiyyah, Surrey,England,1991
45	Ahmed M. Tahir	Dinin Yeniden Canlanması, İslam International Publications, Surrey, England, 1988.
46	Khan, M.Zafrullah	Ahmadiyyat, The Senaissance of islam,Oxford, 1978.
47	Khan, M.Zafrullah	The Koran(Arapça Metin ve İngilizce

		Çeviri),Eng Sussex, 1981.
48	Khan, M.Zafrullah	Gardens of The Righteous (Riyaz üs-Salihin'in İngilizce çevirisi), islam International Publications, 1989.
49	Khan, M.Zafrullah	wisdora of THe Holy Prophet, Surrey, U.K., islam Int. Publ., 1981.
50	Khan, M.Zafrullah	Muhammed (s.a.v.), Seal of The Prophets, London,980.
51	Khan, M.Zafrullah	Deliverance From The Cross, London,1978.
52	Khan, M.Zafrullah	The Message of islam, London, İ989.
53	Khan, M.Zafrullah	Moral Principles As The Basis of Islamic Culture, Jullundur City,
54	Khan, M.Zafrullah	Pilgrimage to The House of Allah, Tabshir Publications, London,
55	Khan, M.Zafrullah	islam and'Human Rights..
56	Khan, M.Zafrullah	The Prophet at Home....
57	Khan, M.Zafrullah	Islamic Worship.....
58	Khan, M.Zafrullah	İslam, Its Meaning For Modern Han,
59	Khan, M.Zafrullah	The Excellant Examplar..
60	M.Bashir Ahmad	Durr-i Maknun (Some Hidden Pearls), Rabwah, 1962.
61	M.Bashir Ahmad	Two Pillars of Spirutuality, Rabwah, 1960,
62	M.Bashir Ahmad	Seerat-i Tayyiba, (İngilizce), Rabwah, 1960.
63	M.Bashir Ahmad	Durr-i Mansur (Scattered Pearls), Rabvah,
64	J.D. Şems	islam, Rabvah, 1943.
65	J.D. Şems	Where Did Jesus Die ? Rabvah, 1965.
66	B.A. Rafiq	Truth About Ahmadiyyat, Oxford, 1978.
67	B.A. Rafiq	The Status of Koman in Islam
68	B.A. Rafiq	islam, My Religion....
69	A.U. Kaleem	Conclusion of The 14 th. Century and A Moment of Reflection For The Huslims, Ohio,
70	London Mosque	Khataman Nabiyyeen, London, 1982.
71	London Mosque	Truth about Tho Crucifixtion 2-4 Haziran 1978 de Londra'da bu konuda verilen tebliğler), London,1978.
72	N.R.A.G. Soofi	Challenge to Church, Rabwah,Pakistan 1962.
73	Mian Ataullah	Miracles of The Promised, Karachi, 1959.
74	M.Sh.M. Ahmad	islam on Marital Rights, London
75	The Tanganyka	A Lively Discussion Betveen Sünni And

	Ahmadiyya Müslim Hission	Ahmadi Muslims, Dar-es Salam,1967.
76	A.R. Mughal	A Call to Islan in The U.S.S.R., Ohio, 1982.
77	The Reviev of Religions	Special Centerary Number, Islamabad Surrey, U.K., March 1989.
78	Ahmadiyya Muslim Mission Kenya	The Muslim Herald, London, April 1975.
79	M.M. Sadig	The Christian Doctrine of Atomement, Rabvah, 1957.
80	Hammann, L.J.	Ahmadiyyat (An întroduction), Washington, 1985.
81	Guillaume,A.	Islam, Penguin Books, Edinburgh, 1954.
82	Adamson, Iain	A Man of God, Glasgow,1990.
83	M.B.M. Ahmad	İslamiyette Ahmediye Cereyanı, Rabvah, 1974. (Invitation to Ahmadiyat'ın Türkçe çevirisi)
84	M.T. Ahmad	Din Adına Kan, Frankfurt, 1992,(Murder in The Name of Allah'ın Türkçe çevirisi)
85	M.M. Ahmad	Vadedilen Mesih, Rabvah, (The Promised Messiah'ın Türkçe çevirisi, Bkz. Kaynak 38).
86	Farid,M.Gulam	The Holy Koran And Commentary (5 cilt) Rabvah, Pak. 1963
87	Farid,M.Gulam	The Holy Koran And Commentary (1 cilt) Lahore,Pak. 1969
88	M.C. Şems	Müjde, Islamabad, Surrey, U.K. 1988.
89	M.C. Şems	Hadislerden Seçmeler, Surrey, U.K. 1988.
90	M.C. Şems	Çağrı, îslamabad, Surrey, U:K. 1988.
91	M.C. Şems	Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin Yazılarından Derleme, İslamabad, Surrey, U.K. 1990.
92	A.U. Kaleem	Hicri 14. Yüzyıl Sona Erdi, Şimdi Yeni Bir Yüzyıldayız (Conclusion of The 14 th. Century and A Moment of Reflection for The Muslims'in Türkçe çevirisi. Wash. DC. A.B.D.
93	M.T. Ahmad	Dinin Yeniden Canlanması, îslamabad, Surrey,1988 (Türkçe).
94	Aktaş, C.	Pakistan Dosyası, İstanbul, 1987

Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani
1835-1908